

ΙΩΝΙΚΗ ΜΕΛΙΣΣΑ.

ΣΜΥΡΝΗ τῆ 25 Ἀπριλίου 1861.

ΑΓΙΟΣ ΤΑΦΟΣ

Οἱ αὐτοκράτορες τοῦ Βυζαντίου κατέχον τὰ Ἱεροσόλυμα καὶ πᾶσαν τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Συρίαν, ὅτε ὁ Καλίφης Οὐμάρης, τρίτος, ἀπὸ Μωχαμίτου διάδοχος, ἐπὶ τὴν μεταδυναμίαν, ἐπολιόνησε καὶ ἐκυρίευσεν διὰ συνθήκης τὴν παλαιὰν ταύτην τῆς Ἰουδαίας μητρόπολιν, ὅπου ἐσταυρώθη καὶ ἐτάφη ὁ Σωτὴρ ἡμῶν. Ἡ πόλις αὕτη ἐκατοικεῖτο τότε ὑπὸ τῶν Γραικῶν, ἀνέκοιτα καὶ γεωγραφικῶς καὶ πολιτικῶς εἰς τὴν αὐτοκρατορίαν τῆς Ἀνατολῆς καὶ ὄχι ποτὲ εἰς κνῆμιαν τῆς Δύσεως, ἡγεμονίαν. Κατὰ δὲ τὴν ρηθείσαν συνθήκην ὑπογράφεισαν κατὰ τὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ Καλίφου καὶ τοῦ τότε Πατριάρχου τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις Γραικῶν, καὶ ἐκ τινῶν ἄλλων ἀξιωματικῶν λαϊκῶν, κατ' ἐγκρίσιν τοῦ τότε αὐτοκράτορος, ἀπασχολουμένου εἰς ἄλλους δεινότερους περισπασμούς, οἱ Γραικοὶ ἐφυλάξαν τὸ δικαίωμα τῆς ἀσφαλοῦς κτήσεως πάντων τῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ναῶν καὶ δημοσίων κτιρίων οἰωνοῦντες, καθὼς καὶ τῶν ἰδιαιτέρων κτημάτων, ἐπὶ δὲ τὴν ἐλευθέραν τῆς θρησκευτικῆς αὐτῶν λατρείας ἐπιμέλειαν, παραχωρήσαντες, μόνον εἰς τοὺς περὶ τὸν Οὐμάρην Ἀραβῆς τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ κτίσῃσι καὶ αὐτοὶ τέμενος τι ἐν τῇ πόλει ταύτῃ καὶ νὰ ἐμπορεύωνται μετ' αὐτῆς ἀκωλύτως.

Ταῦτα σημειούμεν ἀπὸ μνήμης αὐτοχεδιάζοντες καὶ μὴ ἔχοντες πρόχειρα τὰ ἱστορικὰ καὶ τὰ σωζόμενα ἐγγραφα ἐκείνης τῆς ἐποχῆς, ἀλλὰ μόνον διδόντες ἀφορμὴν τινὰ εἰς ἄλλους εἰδημονεστέρους ἢ ἡμῶν εἰς πᾶ περι τούτου, ἵνα δημοσιεύσωσι πρὸς γνώσιν ἐντελῆ τοῦ ἔθνους ὅτι γινώσκουσιν ἢ ἐξηκρίθωσαν αὐτοὶ ἐπὶ τῶν παραδόξων τοῦ Παπισμοῦ ἀντιποθέσεων καὶ ἀξιώσεων κατὰ τοῦ Ἁγίου Ταφου. Τὴν συνθήκην ἐκείνην, ὡς καὶ πᾶσας τὰς ἄλλας τοῦ αὐτοῦ Καλίφου πράξεις, σέβεται διὸ παντὸς ἅπας ὁ Μωαμεθανισμὸς, καὶ ἀν' ἐκ διαφόρων περιστάσεων καὶ

μεταβλῶν δὲν ἐφυλάχθησαν ἀκριβῶς πάντες οἱ ὅροι αὐτῆ, τῆς θεμελιώδους συνθήκης. Οὕτως οἱ Γραικοὶ, ἀνὰ χροιάζοντες διηλεκτῶς μόνον τοῦ Ἁγίου Ταφου νόμιμον κτήτορες κατὰ φυσικὸν λόγον, καὶ ὄντες ἐξ αὐτῆς τῆς φύσεως τοῦ ἴδιου αὐτῶν χαρακτῆρος ἀνεκτικῶν καὶ εὐκοι ὠνητοὶ πρὸς πάντας ἀνθρώπους, καὶ τοὶ πιστοὶ αἰείποτε πρὸς τὸ πάτριον, τὸ εὐαγγελικὸν καὶ ἀποστολικὸν δόγμα, ποτε δὲν ἐμπόδισαν τοὺς ἑτεροδόξους χριστινοὺς τῆς Δύσεως, ἢ ἄλλους αἰοὺς δὴ ποτε νὰ προσέρχωνται καὶ νὰ προσκυνῶσιν, ὅπως προαιροῦνται, τοὺς ἐκκλησιαστικῶν κατεγομένων ὑπ' αὐτῶν ἐν Ἱεροσολύμοις ἁγίους τόπους, μὴ φρονοῦντες, πώποτε νὰ καταναγκάζωσι τὴν συνείδησιν τῶν ἑτεροδόξων διὰ βεβαίαν καὶ ἀπρεπῶν μέσων ἐνεκα προσηλυτισμοῦ, ἕως ἐπραξάν οἱ Λατῖνοι πρὸς τοὺς Ὀρθοδόξους παντοτε, ὁσάκις εὔρηκαν τὴν εὐκαιρίαν ἐπιτηδεῖαν εἰς τὰς ἀγαπητὰς αὐτῶν προσβολὰς.

Οἱ Σταυροφόροι τῆς Δύσεως, προσκληθέντες τὸ πρῶτον πλάγιως πρὸς ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου αὐτοκράτορος Ἀλεξίου τοῦ Κομνηνοῦ, ὡς ἐπίκουροὶ τινες κατὰ τῆς συχνῆς καὶ παρασπόνδου ἐπιθέσεως τῶν Σαρακηνῶν, ἐπολέμησαν κατὰ ρητὴν σύμβασιν ἐν ὀνόματι καὶ πρὸς ὄφελος τῆς αὐτοκρατορίας, καὶ διὰ τὴν τιμὴν ἀπλῶς τοῦ χριστιανικοῦ ὀνόματος, ὄχι διὰ κοσμικὰ καὶ ἀδίκως συμφέροντα τοῦ Πάπα ἢ ἄλλων ἡγεμόνων τῆς Δύσεως. Κυριεύσαντες δὲ τὴν Ἱερουσαλήμ οἱ Σταυροφόροι οὕτοι, ὄχι μόνον κατέσχον οὕτην ὡς κατὰ χριστιανικῶν ἐναντίον τοῦ δικαίου καὶ τῶν ὑποσχέσεων, ὄχι μόνον ἐκάκωσαν πολλὰς διαφόρους τόπους τῆς αὐτοκρατορίας, ὡς σταυρολοχσταὶ καὶ ὄχι σταυροφόροι, προσκληθέντες ἰσχυρῶς καὶ φιλοχρίστως ὑπὸ τοῦ ἀνεξίκακου αὐτοκράτορος, ἀλλὰ καὶ μυρίας καταθλίψεις καὶ παραβιάσεις ἐπέφερον εἰς τὴν λατρείαν καὶ τὴν πεποιθῆσιν τῶν Ὀρθοδόξων προσκυνητῶν, ὑπακούοντες τυφλῶς εἰς τὰς τυρανικὰς τῆς Ρώμης παραγγελίας ἐνεκα προσηλυτισμοῦ. Καὶ εἶναι βέβαι-

14
ον, ότι όχι μόνον δέν ανεγνώρισαν κατά ώς νόμιμον οί Αυτοκράτορες του Βυζαντίου την υπό των Σταυροφορών κατοχήν της Αγίας πόλεως, αλλά και εξ ανάγκης κινηθέντες κατ' αὐτῆς ἐμποδίσθησαν προσ κείρας ἀπό άλλους περισπαρμούς της αυτοκρατορίας μέχρις οὐ πλέον και πάλιν οί Σαρακηνοί ἀπειδίωξαν ἐκεῖθεν αὐτοὺς τοὺς ἀναίετις τῶν Γραικῶν λυκοφίλους, οἵτινες ἐκ τῆς μισαλλοδικίας φιλαδικῶν ἁμώμενοι και ἐκ πλεονεξίας βαρβαρικῆς ἀθίσμου, ἀχρησιότατος, ἐπέουλεύθησαν και αὐτὴν τὴν ὑπαρξίν της αυτοκρατορίας ἐπὶ διαφόροις προσφάτοις, δι' ὧν συνετήρασαν, οἱ δόλοιοι, σκοπιμῶς τὰ πρᾶγματα της πολυπαθοῦς Ανατολῆς κατὰ τὸ παλαιὸν παράδειγμα τῶν ἐκ Ρώμης ἀρπαγοθῶν δορυκατητῶν.

Τούτων οὕτως ἔχόντων ἀναντιφάκτως νοεῖται ἕκαστον, ὅτι οὐτε εἶχον ποτέ, οὐ' ἐφύλαξαν ἐξ ἐκείνης της κατακτῆσεως οἱ Σταυροφόροι τὸ δικαίωμα της κατοχῆς του Ἁγίου Τάφου, και οὕτε παρελαβὸν ὁ Παπισμός τοιαύτην κληρονομίαν παρὰ τῶν Σταυροφόρων αὐτῶν, οἵτινες δὲν ἦσαν μόνον Γάλλοι καὶ Ἱταλοί, ἀλλὰ και Γερμανοί και Ἄγγλοι, νῦν διαικμετρούμενοι, ἔχοντες τότε συμπράκτορας και πάλιν Γραικοὺς, ἢ άλλους Ὀρθοδόξους εἰς τὸν κοινὸν σκοπὸν. Πῶρον λοιπὸν και πῶρον εἶχε δικαίωμα ὁ Παπισμός πρὸς τὴν ἀλλόκοτον τοῦτην ἀξίωσιν της ἀποκλειστικῆς κατοχῆς του Ἁγίου Τάφου;

Κατὰ τὰς Γαλλικὰς ἐφημερίδας οἱ Γάλλοι Παπιστοὶ σήμερον δέν ἐπιστρέφουσιν τὰς ἀριστείας ταῦτας ἐπὶ της κατακτῆσεως ἐκείνης, ἀλλὰ μάλλον ἐπὶ διαταγμάτων και παραχωρήσεων γενομένων αὐτοῖς κατὰ κενεῖους παρὰ τῶν Σουλτάνων της Ἀἰγύπτου πρότερον και ἔπειτα της Κωνσταντινουπόλεως. Ἰβραϊκὸν λογικὸν ἔπ' ἀληθείας! Τίχα και ἂν τινες Σουλτάνοι ἐξ' ἀγνώστων ἤδη λόγων παρεχώρησαν ποτέ εἰς τοὺς Παπιστοὺς τοιαῦτα δικαιώματα πλάγια, ἐξ ὧν ὁ Παπισμός συνάγει τὸ τετρατῶδες προνόμιον του σφραγισμοῦ του Ἁγίου Τάφου, τί ἐκ τούτου; Μήγαρ άλλοι Σουλτάνοι της Κωνσταντινουπόλεως ἢ της Αἰγύπτου δέν ανεγνώρισαν κατὰ τὴν συνθήκην του Ὁμάρου και τὸ προφανές δικαίον νομίμως κτήτορος του Ἁγίου Τάφου τοὺς Γραικοὺς, εἰς σωπιλὸς εἴτε και ἐγγράφως; Διὰ τὴν λοιπὸν ὁ ξένος ἐν Ἱεροσολύμοις Παπιστής δέχεται μόνον τὰς ὑπὲρ αὐτοῦ σπανίας και παρανόμους παραχωρήσεις και όχι τὰς παντοτινὰς και δικαίας ἀναγνωρίσεις της νομίμου τῶν Γραικῶν κτήσεως; Αἰετὶ τίχα εἶναι ἰσχυρότερος και σεβώτερος περὶ τὸ ἀδικεῖν διὰ λόγων και πράξεων, ἢ διὰ τὴν θεωρεῖ ἀπὸ του νῦν ἔρμαιον αὐτοῦ τὴν Παλαιστίνην και Συρίαν; Εἶναι γνωστὸν, ὅτι ὁ Παπισμός φρονεῖ, Κύριος οἶδε διὰ τίνων τόπων και πότε, Βασιλεῖον Πατικὸν ἐν Συρία, περιλαβάνων και τὴν Παλαιστίνην, ἐνθυμώμενος τὴν ὁλίαν ἐκείνην κτήκατον, και διὰ ταῦτα βίβλια, όχι κατὰ σέβας τι ἀνακασιζει τὸ τώρα τοὺς τάφους τῶν Σταυροφόρων τοὺς ἐν Ἱεροσολύμοις, θέλων και διὰ του θεσμοῦ τούτου ν' ἀπειδείξη σαρκατικῶς εἰς τοὺς Ἱεροσολυμίτας Μουσουλμάνους και Ὀρθοδόξους χριστιανούς, ὅτι ὁ τύπος αὐτὸς ἀνήκει τίχα δικαιοματικῶς εἰς τοὺς ἀπογόνους τούτους τῶν Σταυ-

ροφόρων. Ἀλλοίμονον ἐάν πέσῃσι πάλιν οἱ τόποι οὗτοι εἰς τὰς χεῖρας του φανατικοῦ Παπισμοῦ! Οἱ Ὀρθοδόξοι, οἱ Διακμετρούμενοι, οἱ Ἀρμένιοι και άλλοι χριστιανοί, κάτοικοι και προσκυνῆται τῶν ἁγίων τόπων δέν ἔχουσιν πλέον παρὰ του Γερουποῦ (Ποντικῶς) ἐπισκόπου ἔδος και συγχώρησιν οὕτε ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ, οὕτε ἐν τῷ μέλλοντι, του ὁποίου τὰς κλεί; κρατεῖ ἡ αὐτοῦ Ἀγιότης, ὁ διάδοχος του ἀποστόλου Πέτρου, του διαδόχου του Χριστοῦ, και θεοῦ ἁμῶν και ἐπομένως Ἐπίσκοπος του Θεοῦ και αὐτοῦ Χρημα Θεοῦ ἐπὶ γῆς, ὁ καὶ κοσμικός Ἡγεμὼν και ἀρχιστρατήγος και ἀρχιεπίσκοπος, και διὰ ταῦτα πάντα παντοδύναμος και ἐν τῷ νῦν αἶονι και ἐν τῷ μέλλοντι, μόνος εἶναι νὰ ἔχη δύναμιν πάντας τοὺς ἀνθρώπους και τοὺς ἡγεμόνας της γῆς και ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ, ὡς ἔχει και αὐτὸν ἰὸν στοῦρον.

Ἀρ' οὐκ οἱ Ὀθωμανοὶ κατέχουσιν τὸ Ἱεροσόλυμα και οἱ Γραικοὶ τοὺς ἐν αὐτῷ ἀνοσιεπίτους τοῖαν ἐνόχλησιν ἔχουσιν παρ' αὐτῶν οἱ Παπιστοὶ; Μήγαρ δέν ἔρχονται και αὐτοὶ εὐλεμῶς νὰ προσκυνώσιν, ὅπως βοῖς, λονταί, τὸν τάφον του Χριστοῦ; Μήγαρ δέν ἔχουσι και αὐτοὶ μοναστήριον ἐν Βηθλέμ, μετέχοντες βιαίως και τίνων κειριῶν Γραικῶν, ἐνῷ ἡδύνατο νὰ κτίσῃσι και αὐτοὶ ἐκεῖ πλησίον, ἢ ἠθέλων, ἢ τὸ θεοκαίστερον, νὰ εἰσέρχωνται και αὐτοὶ ἀκολούτως κατὰ τὰς ἱεράς τελετὰς εἰς τὸν Γραικῶν τὰ προσκυνηματῶ; Μήγαρ δέν εἶναι ἅγιος ἔξισου και ὁ περὶ τοῦ τόπου; Διὰ τί λοιπὸν ἡ ἀπακτικὴ αὕτη διὰθεσις τῶν Λατίνων ἐπὶ του Ἁγίου Τάφου; Ἀναμφιβόλως διὰ νὰ σκοινδῶλα θεοσκεντικῶς και ζημίαν του τόπου και πρὸς ἐνόχλησιν της ἔξουσίας, ἢ ὁποία, καλῶς ποιούσα, συνεισάτοῖς πᾶσιν ἀνεξήγησεσκίαν και ἀρμονίαν και συμφωνίαν. Οἱ Παπιστοὶ ψευδόμενοι κατὰ πάντα πάντοτε καταπατοῦσι πολλὰς πραγματικῶς τοὺς νόμους, τὰ δικαιᾶ, τὰ συμφέροντα της ἐπικρατείας ταύτης, και τοι κενετῶμενοι ἐνίοτε ἀλαζονικῶς φίλοι και βελθὸν αὐτῆς, ἀπὸ και τώρα, ὡς και ἄλλοτε ποτέ, ἐπιβουλεύονται τὰ πάντα.

Μεμφρονται οἱ Παπιστοὶ τὴν Ὀθωμανικὴν Κυβέρνησιν, τὴν κυρίαν τῶν Ἱεροσολύμων, ὅτι κατὰ τὰς προτάσεις της ἐν Κωνσταντινουπόλει Γαλλικῆς Προσθεσίας δέχεται μὲν νὰ ληφθῇ ὡς βῆσις ἐπὶ τῶν περὶ του Ἁγίου Τάφου διαπραγματεύσεων τὸ κύρος τῶν κατὰ καιροὺς παρεχωρηθέντων αὐτοῖς ἐγγράφων δικαιωμάτων και προνομίων ὑπὸ τῶν Σουλτάνων της Αἰγύπτου ἢ της Κωνσταντινουπόλεως, ἀλλὰ συγχρόνως νὰ γίνῃ τὸ αὐτὸ και περὶ τῶν ὁμοίων (ἀναντιρρήτως πλειότερων και ἰσχυροτέρων) παρεχωρήσεων τῶν γενομένων εἰς τοὺς Γραικοὺς, τοὺς παλαιούς και δικαιωματικούς τῶν ἁγίων τόπων κτήτορας. Καὶ τί δικαιώτερον, τί ἀληθέστερον και λογικότερον της ἀπαντήσεως τούτης; Ἐπιπέη τις ἀγνωστοὶ ἔχρικτωντες τὰς ἀρχὰς ὑφαρξέουσι παρ' αὐτῶν ἀνόμως παρεχωρήσεις ξένων δικαιῶν κενεραδέκτους, τὰς ὁποίας αὐτοὶ οὗτοι οἱ παρεχωροντες

ἀρχοντες ἢ οἱ διάδοχοι αὐτῶν ἀθετοῦσιν εἰλόγως και δικαίως δι' άλλων ἐνεκτιῶν νόμων και διαταγμάτων; Τούτο συνέθη ἐνίοτε και κατὰ τὴν Ὀθωμανικὴν ἐπικρατείαν. Ἀλλὰ τι ἐκ τούτου, ὡς προείπομεν; Μήγαρ ἀναίρησιν οἱ πράξεις αὐταὶ τὸ ζητούμενον αὐτοδικαίον; Ἀναμφιβόλως ἡ Ὀθωμανικὴ Κυβέρνησις ἔχει ἀρετὴν συνέσει και φιλαδικαιοσύνην πάντοτε, ὥστε νὰ μὴ ἀδικῆσῃ και λυπήσῃ πώποτε τοὺς Ὀρθοδόξους οὕτως ὑπερόχους, τοὺς νομίμως και γενησιους τῶν ἁγίων τόπων φύλακας πρὸς χάριν ἀπεράδελκτον, σκηνδαλοθῆ, ἔστω και προσωρινῶν, τῶν ὁλίγων Παπιστῶν, οἵτινες ἄλλο δέν εἶχον, εἰμὴ τὸ κινεῖν και μετακινεῖν και συστρατεῖν τα καθεστῶτα δικαία παντός τόπου ἐνεκα νέων άλλων και μεγίστων σκοινδάλων της φανατικῆς του Ἐπισκόπου της Ρώμης κενεοκρατορίας, και διὰ σκοπούς ὕλικούς, ἐπιζηρούς, προσέλητικους της ἐπικρατείας ταύτης.

Ἐπιπέημεν δὲ και ὅτι ἡ Μεγᾶλη Ἐκκλησία δέν θέλει ἀμελήσει ἐν τούτῳ, ἵνα διαταξῇ τὴν ἀρίστην σύνταξιν και δημοσίευσιν της ἱστορίας του Ἁγίου Τάφου πρὸς γνώσιν του Γένους και δικαίωσιν της κατοχῆς τῶν Ὀρθοδόξων Γραικῶν ἐν παντὶ κενεῳ, τόπῳ και κρητῆρι. Ἡ συγγραφὴ αὕτη πρέπει νὰ σταλῇ δωρεὰ παρὰ του Πατριαρχείου εἰς ὅλας τὰς ἐπισκοπείας, τὰς Ἐπισκοπὰς, τὰς Βιβλιοθήκας τῶν Σχολείων και τὰς Δημογεροντίας του γένους. Νὰ γίνῃ δὲ και μεταφρασις αὐτῆς Ἀστικῆ ἢ Γαλλικῆ, ἵνα μάθῃσι τὸ περιεχόμενον και οἱ ἄλλογενεῖς, ἔσοι ἀγνωστοὶ τὴν ἡμετέραν διὰλεκτον.

Πρὸ πολλοῦ ὑπαρχει γινώμη τις ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὅτι εἶναι ἀναγκαῖον νὰ ἐκιδεῖται ἀπὸ ἐκαὶ δαπάνῃ και προσοσχῆς της Μεγᾶλης Ἐκκλησίας περιοδικὴ τις συγγραφὴ ἐκκλησιαστικὸ—φιλολογικὴ, περιέχουσα πληροφορίας, γνώμας και διατριβὰς τῶν σοφώτερον κληρικῶν και λαϊκῶν συγγραφέων του ἔθνους περὶ ἐκκλησιαστικῶν και φιλολογικῶν ἀντικειμένων, και διειδομένη ὁμοίως εἰς τὰς κατὰ τόπους ἐπισκοπὰς και βιβλιοθήκας τῶν Σχολείων, και ὅπου ἀλλαχοῦ διὰ τὴν ἐντεῦθεν μεγᾶλην ἐθνικὴν ὠφέλειαν. Ἄν ὑπῆρχε τοιαύτη συγγραφὴ, βέβαια και ἡ Ἐκκλησία εἶχεν ὀλιγοτέρους πειρασμούς παρὰ τῶν ἕτεροδόξων και ἡ φιλολογία μας ὁπωσὸν συνεπροώθευεν ἐκεῖθεν μετὰ της ἀναγκαίας ἐκκλησιαστικῆς μαθήσεως, συνδυσζομένη και ἀμοιβαίως βοηθουμένη. Καιρὸς εἶναι λοιπὸν νὰ ἐνεργήσῃσι και το καλὸν τούτο, συμπρέτοντες μετὰ της Μεγᾶλης Ἐκκλησίας, οἱ εὐσεβεῖς και φιλήμουςοι τῶν Βυζαντιῶν, εὐρίσκοντες τὸν ἀρίστον της τοιαύτης ἐπιχειρήσεως ἀρχισυντάκτην και Διευθυντήν. Νομίζομεν δὲ, ὅτι ἂν διέτριβεν ἐν Βυζαντίῳ ὁ παλαιὸς της Σμύρνης διδάσκαλος κύριος Κ. Οικονόμος ἦτον ὁ καταλλήλοτος πάντων διὰ τὴν σικτικὴν συγγραφὴν.

Συμφέροι προσέτι διὰ τὴν ἀπόκρουσιν τῶν ἐπὶ του

170
Ἁγίου Τάφου και τῶν άλλων ἁγίων τόπων ἀντιποίησιων και προσηλυτικῶν ἐνεργειῶν τῶν ἕτεροδόξων νὰ ἦναι ὅσον τὸ δυνατόν φρετισμένος και πλειότερος ὁ ἐν Ἱεροσολύμοις και τοῖς περιχώροις λαὸς τῶν Ὀρθοδόξων χριστιανῶν. Τούτο δὲ κατορθοῦται διὰ χρόνου ἐκ τακτικῆς και στερεᾶς συστάσεως ἐνὸς φιλολογικῶν Σχολείου περιέχοντος πλουσίαν Βιβλιοθήκην και προικισμένου καλῶς, ἵνα ἔχη ἀξιὸς διδάσκαλους, ἐν οἷς και Ἱεροκήρυκα, διδάσκοντα τὸ θεολογικὸν μάθημα. Ἐτι Παρθενγωγείον τῶν κοροσιῶν, ἀναγκασιότατον διὰ τὴν μάθησιν και διάδοσιν της γλώσσης, μετ σου ἰσχυροῦ εἰς τὴν συτήρησιν της ἐκκλησίας.

Ὁ δὲ Ἱεροκήρυξ πρέπει νὰ διδάσκη πᾶσαν Κυριακὴν τοῦλάχιστον. Ταῦτα και τὰ τοιαῦτα ὀφείλει πρὸ πάντων νὰ φροντίζῃ ὁ κατὰ καιρὸν μακαριώτατος Πατριάρχης Ἱεροσολύμων συμπραττούσης και της Μεγᾶλης Ἐκκλησίας κατὰ τὴν χρείην. ΙΓ.Α.

Υ. Γ. Ὁ νῦν Πατριάρχης Ἱεροσολύμων φημιζεται ἀγαθὸς, φιλήμουςος και ζηλωτῆς τῶν κηθηκόντων της ὑψηλῆς αὐτοῦ θέσεως. Διὰ συνδρομῆς αὐτοῦ ἐπαίδευσθησαν διάφοροι νεοί, ἐν οἷς και ὁ ἐν Σμύρνη ἀξιώτισμος διδάσκαλος Θωμάς Τιμηγένης ἐκ Βιθυνίας και άλλοι. Φροντίζει του αὐτοῦ σεβασμιωτάτου Πατριαρχοῦ ὑπάρχουσιν ἐν Ἱεροσολύμοις ὅτε Ἱεροκήρυξ και διδάσκαλος Διονύσιος και ὁ Ἱατρός Παθητός, και τὰ νεοσύστατα σχολεία, περὶ ὧν ἐν άλλοις. Ἀναμφιβόλως διὰ τὴν ἀγαθὴν αὐτοῦ προαιρέσιν πρὸς τὸ εὐεργετὴν ὁ ἀξιόλογος οὗτος Ποιμενάρχης, ἐάν ζήσῃ πολλά ἐτι, θέλει τιμῆσει πολύ πλέον τὴν ἐκκλησίαν, συγκαταρπθουόμενος ἐν τοῖς ἀρίστοις τῶν νεωτέρων Πατριαρχῶν της Αγίας πόλεως. ΙΓ.Α.

ΚΑΤΟΗΤΡΙΣΜΟΥ ΦΑΙΝΟΜΕΝΑ.

Κατοήτρισμόν ὀνομαζέουσιν οἱ φυσικοὶ τὴν τῶν σωμάτων ἀντανάκλασιν, χωρὶς της βοηθείας του κατόπτερου.

Εἰς τὰς ἀμώδους πεδιάδας της κάτω Αἰγύπτου καταπλημμυριζόμενος ὑπὸ του Νεῖλου, παρατηροῦνται πολλάκις δένδρα, οἰκίαι και χωρία ὀλόκληρα, χωρὶς μὲν νὰ ὑπάρχωσιν αὐτοῦ πραγματικῶς φαίνονται δὲ δι' ἀντανάκλασεως κατοπρικῆς. Ὅτε τὰ Γαλλικὰ στρατεύματα εὐρίσκοντο ἐπὶ της Αἰγύπτου ἔπесαν εἰς μεγᾶλην τοιαύτην ἀπάτην. Ἐβλεπον μακρόθεν ἐπὶ τῶν κατακεκαυμένων ἐκείνην πεδιάδων οἰκίαι ἀνεστραμμένες, δένδρα και άλλα τοιαῦτα, και νομίζοντες αὐτὰ πραγματικῶς ἕτρεχον πρὸς αὐτὰ, τὰ ὅποια ὅμως ὀλονεν ἀπέμακρύνοντο καθύσον ἐκείνοι ἐπλησίαζον τὴν ἀπάτην του φαινομένου τούτου ἐξεγγῆσαν οἱ τὴν ἐκστρατείαν ἐκείνην παρακολουθοῦντες ἐπιστήμονες.

Ἐκ τοῦ οὗτου κίτις ἀπατόμενοι νοεῖται Σέκοι ἐ-

ζήτων επί πολλόν χρόνον νηδόν τινα μαγικὴν, ἧτις ἐνεφαίνετο κατὰ καιροῦ μεταξὺ τῶν νησῶν Aneadu καὶ Vripland καὶ πάλιν ἠφανίζετο.

—Τῷ 1835, Σεπ. 20 οἱ κάτοικοι τῶν πεδιάδων τῆς Αὐγαίης ἐν Ἀγγλίᾳ παρετήρησαν ἐν τῷ οὐρανῷ τὸ ἀκόλουθον περιέρχον καὶ παράδοξον φαινόμενον. Περί τὰς 5 ὥρας M. M. παρετήρησαν ἐπὶ τοῦ νεφελώδους οὐρανοῦ πολυάριθμον ἵππευόν σῶμα, ζιφίμων καὶ ἐν στολῇ ὁμοίαι οἱ ὅποιοι ἔκαμον διαφόρους θραυτικὰς ἐλίξεις, βοδίζοντες κατὰ στοίχους ἀνά πέπετε, καὶ μετασχηματισθέντες ἔπειτα εἰς δύο κατα στοίχον ζυγούς.

—Περιηγητοὶ ἐπιστήμονες διαγυνοῦνται πολλὰ ταῦτα φαινόμενα· αὐτῷ τις ἐν τῇ κερυφῇ τῶν Πιρηνίων εὐρισκόμενος παρετήρησεν, ὅτι ἡ σκιά αὐτοῦ καὶ τῶν δύο ἀκολουθῶν τῆ ἀφεικονίσθησαν ἐπὶ νέφους εἰς μικρὰν ἀπ' αὐτῶν κειμένην ἀπόστασιν τοσοῦτον διακεκριμένως καὶ ἀκριβῶς, ὥστε ἐνόμισεν, ὅτι οἱ αὐτοὶ εὕρισκοντο ἐν τῷ αὐτῷ χρόνῳ εἰς δύο διαφόρους θέσεις. Παραδόξως δὲ πῶς τὰ ἀπεικονίσματα ταῦτα περιεχλῶντο ὑπὸ τινος κύκλου φαιτανοῦ ζωνηράτων καὶ λαμπρῶν χρωμάτων. Τοῦ δὲ φαινόμενου τοῦτο ἐκάλεσαν ἀποθέωσιν τῶν Περιηγητῶν.

Τὴν 29 Μαρτίου τοῦ 1629 παρετήρησαν οἱ ἀστρονόμοι τῆς Ρώμης πέντε Ἡλίους, καὶ ἐν Βυουλία τὴν 12 Μαΐου τοῦ 1837 παρεστάθη ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπὶ πολλὰς ὥρας διεκρίσθη ὡραίον καὶ σπάνιον φαινόμενον· διότι συγχρόνως ἐνεφανίσθησαν εἰς τὸ στερέωμα πολλοὶ Ἡλιοί.

Τὰ φαινόμενα ταῦτα προέχρονται ἐκ τῆς ἀτακτικῆς ὡς βεβαιούσιν οἱ φυσιολόγοι. Θ. Τ.

ΣΜΥΡΝΑΙΕΣ.

Περίεθε τὰς συνοικίας τῶν ἐν Σμύρνῃ Γραικῶν, ἐπισκεψάμενος τὴν οἰκίαν αὐτῶν, μάλιστα τῶν τῆς μεσοκίαις καὶ τῆς ἐργατικῆς τάξεως, ὑπαγε εἰς τοὺς περιπάτους, τὰ γωρία, τὰς πανηγύρεις· θέλει παρατηρήσει πρὸς τοὺς ἄλλους πολλὰς ὑπὸ σὺν καὶ λογίας, σεμνάς, ὡραίας ἢ εὐαεῖς καὶ ἐλευστικὰς καὶ εὐκόσμους κώρας, μικρὰς καὶ μεγάλας ἡλικίας, διαμενούσας ἀγάμους. Ἐὰν δὲ ἐρωτήσῃς τὰ αἰτία τῆς ἐλευστικῆς αὐτῆς ἀγωγίας, εἴθις ζημιώνεται πολὺ καὶ βλάπτεται μεγάλως ἡ ἀξιοπλοῦς τῶν Σμυρναίων κοινότης, εὕρισκεται περὶ τοῦ ὧς κυριώτερα τὰ εἰρησε.

1. Πολυτέλεια ἀσήμμετρον. Αἱ Σμυρναῖδες ἔχουσι πολλὰ προτερήματα περὶ τὴν οἰκονομίαν καὶ συζυγίαν οὐσὰι καθόριστοι, εὐσεκτοὶ, φίλοικοι, φίλα νῆσοι, περιποιητικοὶ, φιλότιμοι. Αἱ πλείους ὅμως κατὰ δυστυχίαν ὑπεραγαπῶσαι τὸν κολλωπιστῆν τοῦ ἰδίου σώματος καὶ τοῦ οἴκου καὶ τῶν τέκνων, καὶ τὴν ἠδυσπάθειαν τῆς τραπέζης, τῶν συναστραφῶν, ἐξοκέλλουσιν οὕτως εἰς πολυτέλειαν ἀσύμμετρον καὶ ἄλλα ἐπίσης κακὰ, ἐξ ὧν

ταράττονται καὶ δυστυχούσιν αἱ οἰκογένειαι, ἐμποδιζόμεναι καὶ τῶν γάμων.

2. Ὁ ὑπέριμετρος προικισμὸς. Πολλοὶ ἄνδρες ἐπί τῳ γάμῳ καὶ τῳ ἔχοντες ἔργον σταθερὸν καὶ καλὴν ὑγίαν καὶ κατάστασιν ἀποχωρῶσαν, ἵνα θρέψωσι οἰκογένειαν, ζητοῦσι μεγάλας προίκας, ἵνα δαπανῶσι πλείοτε· ῥα μετὰ τὸν γάμον, ἀναβάλλοντες αὐτὸν ἀνοήτως διατὴν ἐπιθυμίαν τῆς ματαίας· ἐπιδείξεις τῶν περιττῶν πραγμάτων καὶ λησμονοῦντες, ὅτι ὁ σινετός καὶ ἄξιός ἀνὴρ νομιμάεται γυναῖκα καὶ ὄχι προίκα, καὶ ὅτι ὡς ἐπὶ το πλείστον ἡ ἀπροικία γυνὴ σώζει καὶ αὔξάνει τὸν οἶκον, οὕσα μᾶλλον φίλωνδρος, φίλοικοι καὶ φιλόστοργοι.

3. Ἡ ἀλόγητος φιλοκατρία τῶν Σμυρναίων. Αἱ νόμοι τῆς Σμύρνης δέχονται προθύμως γαμβρῶν· ξεῖνους, ἔστιαι καὶ μὴ πλουσίους ἢ ὡραίους, ἕν μόνον ἵπται ἀνθρώποι εὐσηπλοῦντες ὅπως οὖν καὶ ἄλλοι καὶ ὕμνιοι, ὑποσχομένοι καὶ νὰ κατασταθῶσι ἐν Σμύρνῃ, ὡς σταθεροὶ κάτοικοι, ἐπειδὴ αἱ Σμυρναῖδες ἀγαπῶσι τὴν Σμύρνην καὶ ὄχι ἄλλον τόπον τῆς Ἰωνίας, ἢ τῆς λοιπῆς Μικρασίας, μὴ ἐνθυμούμεναι τὴν κοινὴν παροικίαν τὴν λέγουσαν, ὃ ἐν φηλακῇ γεννηθεῖς τὴν φυλακῆν ἀναζητεῖ, καὶ ὅτι ἡ Ἑλληνὶς δὲν ἔχει πατρίδα μόνον τὴν Σμύρνην, ἀλλὰ καὶ τὴν Πέρσικον, φερρεϊτικῆν, καὶ τὴν Προῦσαν καὶ τὴν Ἀττάλειαν καὶ τὴν Ἀγκυραν καὶ τὴν Καισάρειαν καὶ Ταρσὸν καὶ Κύπρον καὶ οὕτως ἄλλους τόπους τῶν ὁμογενῶν.

4. Ἡ νέκρωσις τῆς ἐν Σμύρνῃ ἐμπορίας καὶ βιομηχανίας καὶ ἄλλα παρελθόντα κακὰ. Ἡ μεγάλη πόλις Σμύρνη ἔχει πάντοτε πολλὴν ἐμπορίαν καὶ βιομηχανίαν, ἀλλ' ἡ πτώχευσις τοῦ ἐσωτερικοῦ αὐξάνομένη καὶ οἱ ἐμπρησοὶ καὶ ἡ πρόσδος τῆς εὐρωπαϊκῆς βιομηχανίας ἀλλοτρίωσαν ἐπαιτητικῶς τὸν πλοῦτον καὶ τοὺς πόρους τῆς Σμύρνης. Οὕτως ἢ ἄλλως ὅμως ἡ Σμύρνη ἔχει πάντοτε πολλὴν ἐμπορίαν καὶ βιομηχανίαν, ὡς οὕσα τὸ κυριώτερον τῆς Μικρασίας ἐμπορεῖται πρὸς τὴν Εὐρώπην. Καὶ εἶναι βέβαιον, ὅτι ἡ Σμύρνη ἔχει ἀήμερον περισσότερον λαὸν χριστιανικόν, παρ' ὅσον εἶχε πρὸ 30—40 ἐτῶν.

Ἐπειδὴ δὲ καρμία ἐπιδημιὰ ἢ ἐνδημιὰ νόσου δὲν ζημιώνει τὸσον τοὺς λαούς, ὅσον ἡ ἀγορία, εἶναι χρεια, ὡς φίλοι Σμυρναῖται, καὶ χρεια καταπειθούσα, νὰ σκεφθῶμεν ἐμβριθῶς καὶ συντόμως περὶ τῆς δυνατῆς θεραπείας αὐτῆς τοῦ μεγάλου κακοῦ. Προτείνομεν λοιπόν.

1. Ἐπειδὴ αἱ Σμυρναῖδες, γεωμηματιζόμεναι τῶρα ολίγον κατ' εὐτυχίαν, δύνανται νὰ διακρίνωσι τὸ καλὸν ἀπὸ τὸ κακόν, συμφέρει νὰ μὴ λησμονῶνται ποτε τὰ τρία ταῦτα μετὰ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων. Τὸ δὲ ὀλίγον γινόμενον μετὰ τὴν ἀπαιτήσεως ἀπὸ τῶν ἀμεινωμένων, ἡ δὲ αὐτὸν ἢ συνήθεια ποιήσῃ. Ἡ πολυτέλεια ἐρτομαὶ κυρία, βλάπτει πολὺ ὄχι μόνον τὸ πουργίον καὶ τὴν τυχὴν τοῦ οἴκου, ἀλλὰ καὶ τὴν ὑγίαν τοῦ νοῦ καὶ τοῦ σώματος καὶ τὴν ὑπόληψιν καὶ τὴν χρηστὴν τῶν τέκνων ἀνατροφήν, ἐντεθῆν δὲ καὶ τὴν κοινότητα, ὅπου ἐπικρατεῖ ἡ πολυτέλεια. Ἐπομένως αὐτὴ σά· ἀσχημίζει καὶ σὰς ζημιώνει πολὺ. Ἀγαπήσατε λοιπόν ἀντὶ τῆς πολυτελείας τὴν ὀλιγάρκειαν, τὴν οἰκονομίαν, τὴν λιτότητα, τὴν σωφροσύνην κατὰ τὰς παραγγελίας

Γεώργιος Λάτρις ἰατρός. Ὁ νέος οὗτος ἰατρός Ἑλλῆν, ἐγγονος τοῦ ὀρθονόμου ἰατροῦ, (τῷ ἐκ τῶν σοφωτέρων τοῦ ἔθνους καὶ τῶν πρώτων τῆς Ἰωνίας κατὰ τὴν πολυπειρίαν καὶ ἱποκρατικὴν ἀρετὴν, ἀποθανόντος ἐν Σμύρνῃ κατὰ τὸ 1814), ἀνεψιός δὲ τοῦ ἀξιότιμου ἰατροῦ Ἀντωνίου Λάτριου, ὅστις ζῇ κατὰ τοὺς πρὸ πολλοῦ ἐν Ἀκροπόλει [Βουρνούα], ἦλθε πρὸ τινῶν ἐτῶν εἰς τὴν Γαλίαν, ἀποφασισθείσας τὰ φιλολογικὰ, τὰ ἐπιστημονικὰ καὶ τὰ παραδιδόμενα ἰατρικὰ ἐν Αθήναις, ὅπου ἐπέδιδε κτλως κατὰ τὴν μαρτυρίαν τῶν διδασκάλων αὐτοῦ, ἔχων καὶ χρηστὴν καὶ σὴφονα διαγωγὴν.

Ἐν δὲ Γαλίᾳ μετὰ τῶν μαθητῶν τῆς ἐν Μονσπελιῷ κλεινῆς Ἀκαδημίας διακρίνεται καὶ οὗτος πάντοτε, ὡς προκάπτων καὶ τελειοποιούμενος ἐπιμελῶς εἰς τὴν ἰατρικὴν καὶ τὰς βοηθητικὰς τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμας, μέχρις οὐ ἐνεσκηψε πύρρυν ἢ δεινὴ νόσος γολέρα εἰς τοὺς μεσημβρινούς μάλιστα τῆς Γαλλίας τόπους. Ἐπειδὴ δὲ ἐγένετο πρότασις, ἵνα ἐλθῶσιν εἰς τοὺς πάσχοντες τόπους ἔθελονταί τινες ἐκ τῶν δοκιμωτέρων μαθητῶν τῆς ῥηθείσης Ἀκαδημίας πρὸς διάγνωσιν τῆς νόσου καὶ περιγραφὴν αὐτῆς, ἐτι δὲ πρὸς θεραπείαν τῶν πάσχοντων κατὰ φιλανθρωπικὸν καιρῶν, προσέφερον εὐετούς εἰς τὴν κινδυνώδη ταύτην καὶ ἐπιπικον ἐπίσκεψιν ἐκ μὲν τῶν ἀλλογενῶν οἱ κύριοι Βεσσέτης καὶ Δεγάλλος, ἐκ δὲ τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν ὁ Γεώργιος Λάτρις, περὶ οὗ ὁ λόγος, ὅστις διακρίψας ἐν Μαρσεϊάνῳ (Marseille) ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας εἰς τὴν γενναίαν ταύτην ἐργασίαν, καὶ ἐκπληρώσας αὐτὴν καλῶς, ὡς μόνον ἐπηνέθη δι' ἐπισήμου ἐγγράφου τῆς Δημητρίους τοῦ τόπου [τοῦ ὁποῦοι] τὴν μετὰ φρασιν κατὰ λέξιν προσθέντομεν παρὰ πόδας πρὸς γινῶσιν τοῦ κοινού] καὶ ὑπὸ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου καὶ τοῦ ἰατροῦ τῆς πόλεως, ἀλλὰ ἐκθέσας τακτικῶς ἐν ὑπομνήματι πρὸς τὴν Ἀκαδημίαν τὰ πεοιστικά, τὰ συμπτώματα καὶ τὰς εἰκασίας καὶ ἐργασίας αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ἐπιδημίας ταύτης ἐτι μὴ μῆθ παρὰ τῆς Ἀκαδημίας αὐτῆς ἀναγορευθεὶς μέλος τῆς ἱατρικῆς Ἑταιρίας.

Αἱ πράξεις αὗται τιμῶσαι τὸ Ἑλληνικὸν ὄνομα καὶ τὸ Παναπιστήμιον τῶν Ἀθηῶν, ὅπου ἐμαθήτευσ προτέρων ὁ Γεώργιος Λάτρις, ἐγνωστοποιήθησαν καὶ ὑπὸ τῶν ἐφημερίδων εἰς τὸ κοινόν τῆς Γαλλίας κατὰ τὸ συνῆδες. Συγχρόνως κατὰ πρότασιν τοῦ Πρυτάνους τῆς Ἀκαδημίας τοῦ Μονσπελιῶ ἢ τῆς ἀρμολίας πολιτικῆς ἀρχῆς ἡ Γαλλικὴ Κυβέρνησις ἐτίμησε τὸν Γεώργιον Λάτριον ἀποστελλήσας αὐτῷ διὰ τοῦ εἰσημένου Πρυτάνους ὡραίαν ἀργυρῶν πλάκα (Medaille), ζυγίζουσαν τρία πεντόφραγκα, φέρουσαν δὲ ἐν μέσῳ στεφάνου τὸ ὄνομα τοῦ νέου τῦτου Ἑλλῆνος ἰατροῦ μετὰ τοῦ ὀνόματος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας καὶ τοῦ ἀρμολιούτου οὐραγείου κατὰ τὴν τάξιν. Ἡ πλάξ αὕτη ἐπερικαλύπτεται εἰς μικρὸν

ᾠσεῖον κειθώτιον, συναδευμένη ὑπὸ διπλώματος συγχαρητικοῦ παρὰ τοῦ ὑπουργείου πρὸς τὸν νέον ἰατρῶν.

Μετὰ ταῦτα γυμνασθεὶς ὁ Γεώργιος Λάτρις εἰς μῆνας ἐν τῷ πολιτικῷ τῆς Γολώνης [Γέλω, Τουλου] νοσοκομείῳ ὡς ἐσωτερικὸς χειρουργός, μετέβη εἰς τοὺς Παρισίους, ὅπου διακρίβει σήμερον, ἀκούων τοὺς ἐκτὴ μεγάλους τῆς ἐπιστήμης διδασκάλους καὶ προπρῶσευσζομένους ἐτι πλέον εἰς τὸ μέλλον ἱερὸν καὶ ἐπισημον σταδίον. Οὕτω συμπληρώσας τὰς ἀναγκαίας σπουδὰς ὁ νέος οὗτος τῆς Ἰωνίας ἰατρός ἐπιστρέφει μετὰ τινὰς μῆνας εἰς τὴν φιλην πατρίδα.

Ἐν Μαρσεϊάνῳ 16 Νοεμβρίου 1849.

Κύριε!

Σήμερον, ὅτε ἡ ἐπιδημία ἐξέλιπε παντάπασιν ἀπὸ τὴν πόλιν μας, δύναμαι τέλος νὰ σὰς συγγαρῶ καθῶς καὶ τοὺς δύο συναδέλφους καὶ συμπρακτοράς σας (κύριους Βεσσέτην καὶ Δεγάλλον), δι' ὅσον ἐποχάζετε μετὰ γενναίωτος, ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως πρὸς ἐλάττωσιν τῶν ἀποτελεσμάτων τῆς ἀσθειας αὐτῆς ἐνοσηψιας· εἰ ἥμεν μετὰ τὸς αὐτῆς κηκότητος ὑπὲρ τοὺς δύο μῆνας. Ἡ γολέρα ἔκαμε πολλὰ θύματα ἐν ἡμῖν· ἀλλὰ πόσους ἄλλους χτύπους δὲν ἠθέλαμεν εἶναι νὰ ὀδυρώμεθα χωρὶς τὴν βοήθειαν, τὴν ὅποιαν τόσον γενναίως μὰς ἐπροσφέρετε.

Οἱ κάτοικοι τοῦ Μαρσεϊάου θέλουσι διατηρῆ δια παντός τὴν μνήμην τῶν ὑπηρεσιῶν, τὰς ὅποιας ἐκάματε πρὸς αὐτούς. Ἐγὼ δὲ εἶμι εὐτυχὴς, γενόμενος πρὸς ὑμᾶς ὄργανο αὐτῶν, καὶ εὐχαριστῶ ὑμᾶς διὰ ταῦτα καὶ ἐκφράζων τὴν εὐγνωμοσύνην τῶν.

Εἰς τὰς δυστυχεῖς τὰς περιστάσεις ἀπεδείχθη γενναίωτος καὶ ἀφοσιώσιν, ἐμφαινοῦσαν ἐν ὑμῖν εὐγενὴ χαρακτήρα καὶ προμηθύουσαν ἐντίμον θέσιν ὑμῶν ἐν τῇ κοινότητι, διότι ὅστις, ὡς ἡμεῖς, ἐν ἀρχῇ τοῦ σταδίου ἀφοσιώνεται αὐτῷ, κινδυνεύει τὴν ζώην του, εἰς τὴν θεραπείαν τῶν ἀνθρώπων, ἀναγκαιῶς ἀποβαίνει ἐκλεκτός καὶ διακεκριμένος ἄνθρωπος.

Ἡ ὡραία διαγωγή σας ἐν Μαρσεϊάνῳ ἐκίνησε τὸν θαυμασμόν τοῦ λαοῦ καὶ ἐξόχως τὸν ἐμόν. Περί τοῦτου ἀνέφερον τὰ δέοντα εἰς τὴν προτίταμένον ἀρχὴν, καὶ πέποιθε, ὅτι κατὰ τὴν αἴτησιν μου καὶ ἀναλόγως τῶν ὑπηρεσιῶν σας τούτων ἡ Κυβέρνησις θέλει σὰς ἀποδοῦαι ἐντίμον ἀμοιβὴν, μόνην ἀμοιβὴν πρὸς τὸν εὐγενῆ σας χαρακτήρα, διότι ἄλλως τοικυταί ὑπηρεσίαι εἰσὶν ἀνεκτιμηταί, καὶ θέλω χαρῆ, εἰν μᾶλλον ὅτι ἐλάβετε αὐτήν.

Λέξασθε, κύριε, τὴν βεβαίωσιν τῶν ἐμῶν οἰσθημάτων τῆ, πρὸς ὑμᾶς ὑπολήψεως καὶ ἀγάπης.

Ὁ Δήμαρχος
Λουκιανὸς Βελλίης.

Πρὸς τὸν κύριον Γεώργιον Λάτριον, μαθητῆν τῆς ἱατρικῆς τοῦ Μονσπελιῶ γολέου.

Οἱ ἀρχαῖοι ἐσυνηθίζον νὰ γλύφωσιν εἰς τὰ μέταλλα, τὰ ἐλεφάντινα ὑσ'α, τὸν κρυστάλλον, τὰ ὄστρακα καὶ τοὺς λίθους, ἢ ὑψόνοντας τὰ σχήματα ὑπὲρ τὴν ἐπιφανείαν τῆς ὕλης [ὡς εἰς τὰ ἀνάγκια] ἢ χαρασσόντες αὐτὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας. Οἱ Πολυίμιοι λίθου ἦσαν μᾶλλον ἐν χρήσιν διὰ τὸν σκοπὸν τούτον. ἐξ οὗ καὶ ἡ τέχνη αὕτη ἐλάβε τὸ γενικώτερον ὄνομα *Λιθογραφία*. Ἐπισημὴ δὲ οἱ λίθοι οὗτοι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐθετοῦτο εἰς τοὺς δακτυλίους, ἢ τίχνη ἐκαλεῖτο ἀκόμη παρὰ τῶν ἀρχαίων *Δακτυλιολιθία*. — Ἡ μεγάλη ποικιλία τῶν δι' αὐτῆς παριστανόμενων ἀντικειμένων, τὰ κάλυξ καὶ ἡ τελειότης τοῦ ἔργου, καὶ τὸ μέγα ἐξ αὐτῆ, ὄφελος εἰς τὴν φιλολογίαν ἀποκαθιστῶσιν αἰεὶ ἐν προσοχῇ τὴν τέχνην ταύτην.

Πρὶν ἐλθῶμεν εἰς λεπτομερῆ ἔρευναν τῆς Λιθογραφίας, ἀρκεῖομεν ν' ἀναφέρωμεν ὀλίγα τίνα περὶ τῶν πάλαιων λίθων.

Εἶναι πιθανόν ὅτι ἐκ παλαιῶν χρόνων ἐγνώριζον τοὺς πολυτίμους λίθους. Εἰς τὴν Λιθογραφίαν ὅμως, κυρίως ἦσαν εἰς χρῆσιν οἱ ἀκόλουθοι.

Ο Ἀδάμας διὰ τὴν σκληρότητα, τὴν λάμψιν καὶ τὴν διαφάνειάν του ἐπέιχε τὸν πρῶτον τόπον καὶ παρὰ τοὺς ἀρχαίους. Δὲν εἶναι μ' ὅλον τὸν οὖτον βέβαιον, ὅτι τὸν μετεχειρίζοντο εἰς τὴν λιθογραφίαν, διότι καὶ τὸ λυκαίνειν αὐτὸν ἦτον ἄγνωστον εἰς τοὺς παλαιούς, ἢ ἴσως ἡ τέχνη εἶχε χάθειν, καὶ ἀνεκαλύφθη πάλιν περὶ τὰ 1497 παρὰ Ἀ. Δούκιον τοῦ Βεργῶτου.

Ο Ἄρθρος ἢ Περσῶς, ὁμοίως τοῦ ἀδαμαντος κατὰ τὴν σκληρότητα.

Ο Σμαράγδος διὰ τὸ ὄμοιον πρῶτον χρῶμα αὐτοῦ, [ὅπερ καθίσταται εὐάεστον καὶ ἀβλαβές εἰς τὰ ὄργανα τοῦ τεχνίτου] ἦτον εἰς μεγάλην χρῆσιν εἰς τὴν Λιθογραφίαν. Οἱ παλαιὸι φαίνεται ὅτι ἐμπεριλάμβανον ὑπὸ τὴν λέξιν ταύτην ἕλους τοὺς πρασινοποὺς λίθους. Ο Σμαραγδῖτης ἡ τιμὴν εἶδος τι πρασίνου μαρμαρίου, τὸ ὅποιον πρέπει νὰ διακρινῆται ἀπὸ τοῦ σμαραγδοῦ, ἂν καὶ πᾶσιν τὸ ὄνομα τοῦτο λαμβάνη.

Ο Πλίνιος ἀναφέρει πολλὰ εἴδη Σμαραγδῶν. Ο κυρίως Σμαραγδὸς μ' ὅλον τούτο ἐπιμαὶ μὲγάλως. Ὅτε ὁ μέγας διὰ τὰ πλούτη του Λουκυλλὸς ἐπεσκέσθη τὴν Ἀλεξάνδρειαν, ὁ Πτολεμαῖος τὸν ἐπέστρεψεν εἰκόνα τινὰ ἐπὶ Σμαραγδοῦ, ὑπὲρ ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ μεγαλύτερον δῶρον τῶν ὄσα ἐδύνατό τις νὰ ἀίρη τότε. Ἡ ἀναφερομένη μ' ὅλον τούτο εἰς Ἡρόδοτ. [κερ. α. στ 6] αὐτῆ τοῦ Ἀρσασέρου, ἦτον ἐστρωμένη διὰ τοῦ προρρηθέντος Σμαραγδῖτου λίθου, καθὼς ἀκόμη καὶ αἱ διαφημιζόμεναι στήλαι νῦν τοῦς τοῦ Ηρακλέους, καὶ διὰ τὸσκα ἀγάλματα. Σμαραγδοὶ ἐυρέθησαν εἰς τὴν Ἠράκλειαν καὶ τοὺς Παμπλίου.

Ο Σάπφειρος καὶ Κυανός, ὠραῖοι κυανὸν χρώματος καὶ τιμώμενοι σχεδὸν ὡς Ἀδάμας. Ο ἔλων χρῶμα ἐν μέρει χρῆσιν ἐκαλεῖτο χρυσόπρασος.

Ο Βήρυλλος ἐδίδετο εἰς ἄλλοις τοὺς διαφανεῖς λίθους τοὺς ἔχοντες χρῶμα τῆς θαλάσσης.

[ἀκλουθεῖ]

[Συνέχεια ἀρ. 7]

Ὁ Ἰχθυοπόλης ἀπελάμβανεν ἀναγκάσιως ἐν Ἀθήναις ἀληθινὴν τινα δύναμιν, τὴν ὁποίαν καὶ ἐπεδείκνυε πολ- λάκις· καθὼς οἱ πλεῖστοι τῶν ἀναγκάσιων ἢ περισπου- δάσιων ἀνθρώπων, ἦτον ὑπερπεφανος, ὑβριστής, εἰρω- νικός, ἀπακτικός, ἐτοιμος πρὸς πᾶν κέρδος διὰ παν- τὸς τρόπον, ἐπιτηδειὸς εἰς τὸ ἀπατᾶν τοὺς ἀγοραστάς, πανούργος καὶ μηχανορῥάφος ἀτρεστὸς. Καὶ τὴν πε- ρισπουδάσιον τοῦτον ἀνθρώπον οἱ Ἀθηνοὶ ποτὲ μὲν ἐκολάκευον, ποτὲ δὲ προσεβαλλον κατὰ πρόσωπον, ἐκ- βέτοντες αὐτὸν καὶ ἐπὶ τῆς σκηνῆς εἰς κατάγελαν τοῦ λαοῦ. Λυγκεὺς ὁ Σάμιος ἐφιλοπόνησεν ἐπιτιθεῖν, περὶ τούτου ὑγγραμμά τι, ἀληθῆ νομοκάνονα τοῦ ἰχθυό- νου, πραγματευόμενον περὶ τοῦ ἀναγκάσιου τρόπου τοῦ ἀπολαμβάνειν τὴν τοῦ ἰχθυοπόλου εὐμενίαν. Αὐτοῦ εἶναι ἡ τέχνη τοῦ ἀπατᾶν ἐφαρμοζομένη εἰς τὴν ἐπι- στήμην τοῦ τρώγειν, ἦτοι Ἐγχειρίδιον τῆς ἀπαιτομέ- νης εὐπροσιτίας πρὸς κάμφιν τῆς τοῦ Ἀθηναίου ἰχθυ- οπόλου φιλοκερδοῦς καὶ παλυλῆς ψυχῆς. Οἱ κομικοὶ συγγραφεῖς δὲν ἐλεῖσαν νὰ πραγματευθῶσιν τὰ το- σούτον ἀξία ταῦτα γέλοισιν. Ο ποιητὴς Ἄμφιος ἐν Γό- ητι ἀντέγραψε τὸν προπετῆ τόνον αὐτοῦ τοῦ προνομί- τῳσιν προμηθεοῦ. Τὸν ἐδειξεν ὄρθιον πρὸ τοῦ κατ- ταστήματος ἔγοντα τὴν κεφαλὴν ἄνω, τὸ ἦθος ὑπερ- φρονητικόν, ἐνδεδυμένον λαμπρὰ φορέματα καὶ παρ- αὐτῷ δειλὸν τὸν ἀγοραστὴν, τολμώντα μόλις νὰ δι- απαργασθῆται μετὰ τοῦ ἰχθυοπόλου περὶ τῆς τιμῆς τῶν πουλουμένων, ἐ-φ' ὃ ἰχθυοπόλης προσποιεῖται, ὅτι προσεχει ἀλλοῦ, ἀπαντῶν καὶ διὰ μονοσυλλάβων, στρέφει τὴν κεφαλὴν περιφρονητικῶς καὶ βλέπει τὸν ἀγοραστὴν καθ' ὧμων, ἀθροαδίζων ἑως καὶ εἰς τὸ νὰ μὴ προσφέρῃ ἐπιτάμιν τοὺς ὑπερφηνοὺς λόγους του. Μόλις καταδέχεται νὰ προσφέρῃ τὰς τελευταίας συλ- λαβὰς. Αἱ θεοσεύει οὕτως συγκοπαὶ δὲν ἐξέστιον τὸν ἱπομονητικὸν καλιόδουλον, ὅστις ὑπείσθη πᾶν ὅτι ἡ θελὲν ὁ πωλητὴς. Ὁ δὲ Ἀλεῖς, ἀκολουθῶν τὰ ἰχνη τοῦ Λυφιδος, ἐκλαμβάνει τὸ πρᾶγμα σπουδαίωτερον καὶ προσφέρει κατὰ τοῦ ἰχθυοπόλου ἀληθινὴν ὕβριν· «Ὁ ὄφθαλμὸς μου ἐκθαμβοί, λέγει, ταρᾶνται καὶ ἡ ἀγανάκτησις μὲ κυριεῖται, ὅταν βλέπω τοὺς στρα- τηγούς μας νὰ συνέχωνται τὰς ὀφρὺς καὶ νὰ μὴ ἀφί- νωσιν ἐπὶ τοῦ λαοῦ οὐδ' ἐν μόνον βλέμα· ὅταν ὁμοῦ βλέπω κανένα ἄθλιον μεταπράτην, ὅστις, διότι πωλεῖ ἰχθῦς νοπούς ἢ ἐώλους, νομίζει, ὅτι ἔχει τὸ δικαίω- μα νὰ θεωρῆ περιφρονητικῶς τὸ παρεργόμενον πλῆθος, ὁμολογῶ ὅτι τὸ θέαμα τοῦτο εἶναι εἰς ἐμέ μι- σγτότερον παρὰ τὸν θάνατον αὐτόν.» Ὁ Ἀντιφάνης, ὁ ὁποῖος εἶχεν ἀναμυθόλως δανειστὴν κανένα ἰχθυ- οπόλην, μᾶς βεβαιώνει, ὅτι ἡ θεα τοιοῦτου τινὸς εἶναι ὡς πρὸς αὐτόν κερᾶ ἢ γοργόνας. Ὁ Ἐένεργος, ὡς πρὸς αὐτὸν κερᾶ ἢ γοργόνας. Ὁ Ἐένεργος, συγγραφεὺς τῆς κωμωδίας τῆς ἐπιγραφόμενης Περὶ φύρα μέμφεται ὡς πανούργους τοὺς ἰχθυοπόλους.

τῶν σοφῶν καὶ τὰς ἐντολὰς τοῦ θεοῦ, διὰ νὰ ἔχετε καὶ σεις ἀγαθὴν τύχην καὶ γαὰρ κατὰ πάντα ὄν- ρων καὶ τὴν ὑπόληψιν τῶν ἀθεσώπων καὶ ἀγαθὰ κα- εὐτυχὲ τέκνα. Πρὸς δὲ τὴν ἀναγκάσιον ταύτην ἦθον ποικίσιν, καὶ τὰ ἐκ ταύτης παρεπόμενα ἀγαθὰ εἰς τὸ εἶδος ἀποτελεσμάτων αἱ Σμυρναῖδες, καθὼς καὶ αἱ ἄλλαι Ἑλληνίδες, χρειάζονται καλὰ Ἑλληνικὰ καὶ κατήχη- σιν στερεάν καὶ ἱστορίαν ἐθνικὴν καὶ ἄλλα ὠφελίμα εἰς τὴν διύκνησιν τοῦ οἴκου καὶ τὴν γενήσιν καὶ ἀ- νατροφήν τῶν τέκνων, ὄχι Γαλλικὰ καὶ ξενοστολί- θια καὶ σφεζιματα τῆς μέσης φθισιφόρα, καὶ ἀργολο- γία· ἀσέμνους, καὶ ἄλλα τοιαῦτα κακά, τὰ ὅποια κα- τὰδικάζουσι τῶρα καὶ αὐτοὶ οἱ ἐφευρεταὶ αὐτῶν Γαλλ- λῶν καὶ Ἰταλοῦ καὶ οἱ διεφθαρμένοι τῆς γηραιᾶς Εὐρώπης λαοί.

2. Συμβουλευόμεν τοὺς ἄνδρας νὰ μὴν παζαρῶσιον τὸν γάμον, ἀλλὰ νὰ ἱσομενίζωσιν τὰ πάντα τοῦ οἴ- κου εἰς οἰκείων μέσων. Τοῦτο αἰς συμβουλεύουσι καὶ οἱ Πνευματικαὶ καὶ οἱ Διδάσκαλοι καὶ πάντες οἱ φρόνιμοι, διὰ τὸ συμφέρον τῆς κοινωσίας. Περὶ τούτου μῖσις λέγομεν καὶ ἀλλυτε τὰ θέοντα.

3. Συμβουλευόμεν καὶ τὰς Σμυρναῖδας, νὰ μετακί- ζωνται προθύμως εἰς τὰ διάφορα μέρη τῆς Μικρασίας, ὅπου εὐρίσκουσι τύχην τινα καὶ τιμὴν, ἐὰν ὠφελούσαι εαυτάς, συνωφελῶσι καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν ἠμογενῶν αὐτοῦ τοῦ τόπου, ὁ ὅποιος ἐκπαλοὶ τρέφει καὶ πλουτί- ζει τοὺς ἔθνας, εἰσάγουσαι κατ' ὀλίγον κοινωνικώτερα ἦθη καὶ ἐπιμελείαν τῆς γλώσσας καὶ τῶν ἀναγκάσιων μα- ἡσεων.

4. Συμβουλεύόμεν καὶ τοὺς προκριτότερον καὶ νο- μιμονετέρον τῶν ἡμετέρων ενταῦθα νὰ ἐπιμελῶνται μετὰ τῶν κοινῶν καὶ τῆ Γραικικῆν βιομηχανίαν, γεωρ- τονίαν καὶ ποιμαντικὴν, διότι τοῦ λοιποῦ οἱ πόροι ἡ- τῶν μόνον λείπονται εἰς τοῦ τόπου τούτου, ἐν οἷς ἐπε- πλάσαν ὑπερμέτρως ἡ εὐρωπαϊκὴ πολυτέλεια καὶ εἰσα- γωγὴ τῶν ξενῶν τεχνιτῶν προϊόντων. Γ.Γ.Λ.

ΣΙΛΛΑ.

Ἐν Λυκαονίᾳ τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ὡς 2 ὥρας ἀ- πο Ἰκονίου πρὸς τὸ δυτικοθόρειον ὑπέχει τις ἀποι- χία Λυκαονικῆ, εὐανδροῦσα καὶ ὁποσοῦν ἀκμάζου- σα διὰ τῆς ἐμπορίας, τῆς γεωπονίας καὶ τῶν γραμ- μάτων, ἢ Σίλλα, πόλις ἐστῆτος καὶ ὠραία, πε- ρέχουσα ὑπὲρ τὰς 600 οἰκογενεῖς χριστιανῶν ὀρ- θοδόξων, οἵτινες μετὰ τῆς γλώσσας διασώζουσι καὶ πολλὰ ἄλλα ἦθη καὶ τὴν φιλοπολίαν καὶ ἄλλα προ- τερήματα τῆς λοιπῆς Ἑλλάδος. Ἡ κατὰ τὸ 1815 ἐκδοθένσα ἐν Βυζαντίῳ διὰ τῆς Ὑπογραφίας τοῦ Πα- τριάρχου Κυρίλλου, τοῦ πρώην Ἰκονίου καὶ ἐπειτα Ἀδριανουπόλεως μητροπολίτου, λέγει, (καὶ τοῦτο ἴσως ἐκ παραδόσεως τῶν Ἰκονιῶν), ὅτι ἡ γνωστὸς τοῦ Ἰκονίου Σουλτᾶνος Ἀλαδίνος κτίζων τὸ σωζόμενον ἐν τῇ πόλει ταύτῃ προσκύνημα, ἔφερον ἀπύικως ἐκ τῆς ἐν Πελοποννήσῳ Λατ

κωνίας, ὡς 30,000 οἰκογενεῖς, ἐκ τῶν ὁποίων ἔτο. ποθεινησεν ἑπτὰ μόναις οἰκογενεῖς εἰς τὴν Σίλλα δια περιποίησιν τοῦ αὐτοῦ ὑπάρχοντος μέχρι νῦν πα- λιοῦ καὶ λαμπροῦ ναοῦ τοῦ ἀρχιστρατήγου Μιχα- ἦλ, παρεχωρήσας οὐτοῖς καὶ προνόμιον ἀτελείας καὶ ἀσυδοσίας, τὸ ὅποιον ὅμως δὲν φυλάττεται σήμερον. Ἡ δὲ πρᾶξις οὕτη τοῦ Ἀλαδίνου ἀποδίδεται εἰς θαύ- μα τοῦ χριστιανικοῦ νοῦ, τὸ ὅποιον ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν εἰς τὸν μουσουλμάνον Ἡγεμόνα.

Φαίνεται λοιπὸν, ὅτι αἱ πρῶται ὀλίγαι οἰκογένειαι Λυκαονικῆ τῆς Σίλλας κτήθησιν δια χρόνου εἰς τὸν νῦν πληθυνσῶν, ὁ ὁποῖος ἦτο πρῶτινον ἐτῶν μεγαλή- τερος, καθὼς ἦσαν εἰς καλητέραν κατάστασιν καὶ τὰ ἐν Σίλλᾳ ὑπαρχοντα σχολεῖα.

Ἀλλὰ πῶς ἡδυνήθη ὁ Ἀλαδίνος, μὴ ἐξουσιάζων τὴν Πελοπόννησον, νὰ μετακομίτη ἐκεῖθεν τισούτων λαὸν χριστιανικὸν εἰς τὰ μέσα τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, καὶ τὴν ἀπέγινεν· αὐτὸς ὁ λαὸς, τοῦτο μένει ἀνεξήγη- τον. Ἡμεῖς ἐν εὐλαίῃ αὐτῶν βεβαιώτερον ἢ πιθαν- νοτέρων πληροφοριῶν ὑποθέτομεν, ὅτι οἱ Λυκαονικοὶ οὗτοι ἀπικισμοὶ εἰς τὴν Λυκαονίαν, ἐὰν δὲν ἦναι παλαιότεροι, πιθανῶς ἐγένοντο κατὰ τοὺς χρόνους τῶν φραγκικῶν ἐπιδρομῶν εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ με- τὰ τὴν ἀποδιώξιν τῶν Φράγγων ἀπὸ τῆς Κωνσταν- τινουπόλεως, ὅτε, ὡς γνωστὸν, μεταώκησαν πολλοὶ Πελοποννησιοὶ καὶ εἰς τὸ Βυζάντιον καὶ εἰς ἄλλα μέ- ρη τῆς Εὐρώπης. Οὕτως ἢ ἄλλως τὸ Ἰκόνιον ἔχει σή- μερον μόλις 300 οἰκογενεῖς Γραικικᾶς, τῶν ὁποί- ων αἱ πλεῖστοι ἔχουσι τὴν γλώσσαν. Πρὸς ἀνατο- λὰς ὅμως τοῦ Ἰκονίου πολλοὶ τόποι τῆς Λυκαονίας, κατοικοῦμενοι ἰσχυρῶς ὑπὸ χριστιανῶν καὶ Ὁθωμα- νῶν, διατηροῦσιν, ὡς καὶ οἱ Σιλλαιοὶ, τὴν Ἑλληνικὴν γλώσσαν ὁποσοῦν διεφθαρμένην, καὶ ἀναρθρον, ὡς λέγει περὶ τῶν Σιλλαιῶν ὁ ῥηθὴς Κυρίλλος. Οἱ Λυ- καονεὺς χριστιανοὶ λέγουσι τῶρα τὴν θύραν, οἶκον τοῦ παρ' ἄλλοις ξένοις σπητι, ἐστὶν ἄν, ὄρω, κροῦῶ, ἔδραμε, ἴππος, κτλ.

Τὸ ὄνομα τῆς Σίλλας φαίνεται παλαιὸν Ἑλληνικόν, διότι ὑπερχε τὸ παλαιὸν Σίλειον, πόλις ἢ πολί- χνη τῆς Ἡωφυλίας καὶ Σιλλυῶς, ἄλλη πόλις τῆς Ἰωνίας παρὰ Σμύρνην καὶ ἄλλα τοιαῦτα. Σίλις ἐλέγετο καὶ ὁ διαφθέρων τὸ Τουρσίον (Γρεῖζιον) ἐν Δαλματία παταμός, ὁ νῦν λεγόμενος Σίλε, ὁμωύ- μως τῆς Λυκαονικᾶς πόλεως, περὶ ἧς ὁ λόγος. Σίλλι καὶ σίλι ἐλέγετο καὶ φυτόν τι, τὸ καὶ ἄλλως ρί- κινον καὶ κίκι, ἐξ οὗ νῦν ἐξάγεται τὸ καθαρτικὸν κικέλιον, καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ φυτοῦ τούτου ἐγένετο τὰ εἰρημένα τοπικὰ ὀνόματα, ἐὰν ὄχι ἀπὸ τοῦ ἰλ ἑ- ειν, εἰλέειν, σιλέειν, τὸ περιβλέπειν, ὡς λέγουσι νῦν ἐν Πελοποννήσῳ Περιθώρια χωρὶα τινὰ, ἀναμ- φιθόλως ἐκ τοῦ περιθεωρεῖν. Ὅπως ἂν ἔχωσι τὰ περὶ τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος, ὁ Κύριλλος μᾶς πληροφορεῖ, ὅτι ἡ Σίλλα ἐκαστακίετο ὑπὸ Ἀσκητῶν,

χόντων ὡς Κυριακὸν ἐν τῷ μέσῳ τὸν σωζόμενον περικαλλῆ ναὸν τοῦ Γαλιάρχου, ὅτε ἀλάφεντος τοῦ Ἰκονίου ὑπὸ τῶν Ἀγαρηνῶν, ἐπειδὴ ἐφυγον οἱ ἀσκηταί, ἐκατοικηθῆ αὐτῆς ὁ τόπος ὑπὸ τῶν ἐπτὰ Λακωνικῶν οἰκουμενίων, ὡς προείπαμεν.

Ἡ θέσις τῆς πολιχνῆς ταύτης εἶναι εἰς ἄγρον τι τοῦ ὄρους Μορφορίου, ὑπὸ τοὺς ὑψηλοὺς λόφους Μαυρόνιον καὶ Σῶκον, ἐφ' ὧν ὑπάρχουσι τὰ παρακαλήσια τοῦ Ἁγίου Φιλίππου καὶ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου. Περὶ δὲ εἶναι χωρὶα Γάδιον [Γαδικὴ], Υδρέα (Σουλοῦτα) καὶ ἄλλα. Πρὸς ἀνατολὰς τῆς Σιλλας ὑπάρχει πέτρα ὑψηλὴ βίζμια, κυμμένη ἴσως σχισμένη ἐν τῷ αἴθρι, ὅπου ὑπεδέχθη ποτὶ τὴν ἁγίαν ποταμῶστρον Θεϊκάν. Μεταξὺ δὲ Σιλλας καὶ Ἰκονίου ὑπάρχει ἐν τῷ γρονθῶν τοῦ βουνοῦ Μονὴ τοῦ ἁγίου Χαρίτωνος, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ οἴου αὐτοῦ καὶ ἔχουσα λαλοτημένη ἐν σπηλαίῳ γονὶ τῆς Θεοτόκου, ἐπιλεγομένη Σπηλιωτισσῆς, μετ' ἐπιγραφῆς, Μαγικῆ ἢ δόξα τοῦ οἴκου τοῦ τοῦ ἢ ἐσχάτη ὑπὲρ τὴν πρώτην. Πόσιμα Μάρκου μοναχοῦ. Ἐν ἐτει Ἰθροῦ, ἐν δὲ ἐτει ὠνος ἐδόμας. Ἐσωθεν δὲ τοῦ ναοῦ ἄλλη μεγαλήτερα ἐπιγραφὴ ἀναφέρει, ὅτι ἐγένετο ἐπὶ Βυβαίου, καὶ Ἀνδρονίκου αυτοκράτορος. Τοῦ δὲ κτίτορος τῶνομα φαίνεται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ τοῦ παρακειμένου τάφου.

Ενθάδε κείται τῶν μοναστῶν το κλέος,
Ἀσιμνήτου κτίτορος κυροῦ Μαθητίου,
Καὶ καθηγουμένου τε τῆς μονῆς ταύτης.

Εἰς ἄλλας θέσεις τοῦ αὐτοῦ κτιρίου σὶζονται καὶ ἄλλαι ἐπιγραφαὶ τῆς αὐτῆς ἐποχῆς. Ἐσωθεν δὲ τοῦ ναοῦ ὑπάρχει τὸ Ἅγισμα, ὑπόγειον, ὅπου ὁ ὄσιος Χαρίτων διὰ θαύματος ἀνῴρξεν ἐξ ἀκροτάτου λίθου.

Ἀπὸ Σιλλας εἰς 8 ὥρας πρὸς τὸ Ἰπτικὸν ὄρειον κείται Λαοδικεὶα ἢ Κατακακασμένη [Ποργαν Λαδικ], καὶ ἀπώτερον κατὰ τὴν αὐτὴν διεύθυνσιν τῷ Φιλομαχίῳ ἢ Λυκίῳ (Ιλγιν), καὶ μετὰ τοῦτο ἢ Ἀντιόχεια τῆς Πισιδίης [Ακσεχέρ], καὶ μετὰ τὴν Ἀντιόχειαν ἢ Πολύδοτος (Πουλάβαδιν), καὶ μετὰ τὴν Πολύδοτον τὰ Σύνναδα [Ἄφιον Καραιοῦ] κτλ, περὶ ὧν ἐν ἄλλοις.

Οἱ Σιλλαῖοι φημίζονται ὡς ἀγαθοὶ ἔμποροι καὶ ἐπιτέθειοι τεχνῖται καὶ γεωργοί, ὄντες καὶ φιλομαθεῖς, φιλοπάτριδες καὶ φιλόξενοι, περιποιημένοι κατ' ὅλως τοὺς ἐρχομένους ἐκεῖ Συμναίους καὶ ἄλλους ὁμογενεῖς. Ἡ καλὴ αὐτῆ κοινότης ἤκμαζε πρότερον πολὺ πλεον, ἀλλὰ αἱ καταθλίψεις καὶ ἡ δυστυχία τοῦ ἐμπορίου ἠνάγκασαν πολλοὺς τῶν Σιλλασίων νὰ μετακινήσων εἰς ἄλλους τόπους. Καὶ ἐπειδὴ τὸ ἔμποριον τοῦ Ἰκονίου κινεῖται ἐκ νέου, ἐλπίζεται νὰ ζωογονηθῆ πάλιν ἐκ τούτου καὶ ὁ χριστιανικὸς αὐτῶν τῶν τόπων λῆος, ἐν μάλιστα διακείτῃ καλῶς κατὰ τὰς εὐχὰς ἠετημένους μεταδ' ἡμῶν τοῦ

ἀράτους, ἐπιμελούμενος καὶ τὰ γράμματα καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ ἔθνους καὶ πάντα τα κοινωρεῖα κατὰ στήματα. Ἡ πρόοδος οὕτη συμφέρει καὶ ἄλλως καὶ διὰ τὴν ἀφελειαν τῶν Συμναίων ἀπὸ τῆς ἐμπορικῆς μετὰ τῆς Λυκαονίης σχέσεως.

Εἶδον ἀποτίω ἀτίμω ἐπιστολήν τινα τῶν Εὐφρών τῆς ἐν Σιλλας φιλολογικῆς Σχολῆς καὶ τῶν Προκρίτων πρὸς τοὺς Συμναίους, δι' ἧς ζητοῦσιν αἱ ἀξιοίμοι Σιλλαῖοι τὴν προαιρετικὴν βοήθειαν τῶν φιλογενοῦν Συμναίων ὑπὲρ τῆς σχολῆς ταύτης, τὴν ὅπου δια τῆς προρρηθείσης αἰτίας δυσκόλως διατηροῦσιν ἀνευ τῆς γενικῆς συνδρομῆς τῶν δυναμένων ὁμογενῶν. Ἐπεικοίοντες τοὺς ἀγαθοὺς Σιλλαίους διὰ τὴν ἰδέαν καὶ πρόοδον ταύτην, προτρέπομεν τοὺς συμπολίτας ἡμῶν νὰ συνδράμωσι προθύμως καὶ εἰς τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, ἀποδεικνύοντες πρὸς τῶν ἄλλοις, ὅτι μία ἡ κοινότης τοῦ ἔθνους, καὶ τὰ μελῆ αὐτῆς, ὅπου ἂν ὅτι, βοηθοῦνται ἀμοιβαίως διὰ τὴν κοινὴν ὠφέλειαν, τιμὴν καὶ τὸν κοινὸν σύνδεσμον. Συμβουλευομεν δὲ καὶ τοὺς ἀδελφοὺς Σιλλασίους νὰ συστήσωσι ἐν τῇ Σχολῇ καὶ καλὴν βιβλιοθήκην κατ' ὀλίγον, νὰ κτίσωσι καὶ Προθυναγωγεῖον ἐκ θεμελιῶν, ἀυξάνοντας καὶ τὴν κτηματικὴν αὐτῶν περιουσίαν, ὅσον δύναται, καὶ ἐπιμελούμενοι πλέον παρα τῶν πρότερον τὴν καλλιέργειαν τῆς γῆς καὶ τὰς δεδραμμένους καὶ ἄλλους τοιοῦτους πόρους. I.F.A.

Εὔφρασια.

Ἐν ἔτει 290 μετὰ Χριστὸν ἐπὶ τῆς βυβαλείας τοῦ Χριστοδωμάτου Μαξιμιανοῦ κόρη τις ἐν Νικομηδίᾳ, ὀνόματι εὐφρασια, ἐκ γένους λαμπροῦ, εὐειδῆς, σώφρων καὶ εὐσεβῆς, κατεδόθη ὡς χριστιανὴ καὶ συλληφθεῖσα ἠναγκάσθη νὰ θυσιάσῃ εἰς τὰ εἰδωλα. Μὴ πεσθεμένη δὲ κατὰ πρόωτον δέρεται ἀνίλωσ. Ἐπειδὴ δὲ ἐπέμενεν εἰς τὴν ἠμολογίαν τῆς τοῦ Χριστοῦ πίστεως παρεδόθη ὑπὸ τῶν ἀρχῶν εἰς ἀνθρωπίν τινα βλάβηρον, ἵνα ἀτιμασθῆ. Ἡ ἁγία ὄμως ἠπάτησε τὸν ἀνθρωπὸν τούτον διὰ τοῦ ἀκουλούθου τοποῦ τρόπου. Ὑπεσχέθη εἰς αὐτὸν, ὅτι ἂν δὴν τὴν περὶ αὐτῆς, θέλει τὸν δόσει ἰατρικὴν, δι' οὐ μὴναι πᾶς τις ἄσθενος ἀπὸ σπαθὴν καὶ λόγγην. Ταῦτα δὲ λέγουσα ἐπρόσθεσεν, ὅτι πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας τοῦ λεγομένου, ἂν θελήσῃ, ἀς δοκιμᾶσθ τὴν σπάθην σου εἰς τὸν λαμβῶν τῆς, καὶ εὐθὺς ἐξέπλωσε τὸν αὐχένα εἰς τὴν δικεμήν. Ὁ δὲ βάρβαρος, γινώσκων, ὅτι οἱ χριστιανοὶ κάμνουσι πολλάκις θαύματα, καὶ πιστεύσας ἀληθινῶς τοὺς λόγους τῆς γυναικὸς, ἐκτύπησε δυνατώτερα εἰς τὸν λαμβῶν τῆς ἁγίας διὰ τῆς σπάθης καὶ οὕτως ἀπέλυτο, ἔλαβε τὴν τῶν μαρτυρίῶν στέφανον ἔτυπθη δὲ εἰς αὐτὴν τὸ δίστιγον τοῦτο.

Ψεύδει σποδὶ φωνήσασα τρυφὴν τὴν ὕβρον
Ἀνέει; αὐτῆς ἐκ ζήλου; Εὐφρασια. E

Ὁ Δίλλος εἰς τὸν αὐτοῦ Στεύθοντα κατηγορεῖ αὐτοὺς δια τὸ αὐτοῦ ἐλάττωμα. Διαταξίς τις ἀπηνήρυσεν αὐτοὺς νὰ δροσιζῶσι τὸ πρᾶγμα δι' ὕδατος, αὐτοὶ δὲ συνεννοοῦντο, ἵνα ὑποκρίνωσαν, ὅτι ἐκτεποῦντο ἐρίζοντες πρὸ τοῦ ἰχθυοπωλείου, εἰς δὲ τῶν μαχομένων ἐπιπτε, φωνάζων βοήθειαν, καὶ ὁ ἀντιπαλος, θέλων τάχα νὰ ἀνάσωπυρήσῃ αὐτὸν, ἐπέχεε κἀδον ὕδατος ψυχροῦ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ πεσάντος, ὅπως ἂν οἱ ἰχθυεῖς, ἐδρέχοντο, τοῦτο συνέβαινε ἐκ τύχης ὄνομος δὲν εἶχε τι κατὰ τούτου.

Ὁ ἰχθυοπόλος προσέτι μετεχειρίζετο δύο εἶδη ὄσολων, αἰγινητικῶν καὶ ἀττικῶν. Ἐν λοιπὸν ἡρώτας οὕτων, πόσον πωλεῖ τοὺς ἰχθυῖας, ἀπεκρίνετο δεκά ὀβολοῦς. Ἄλλ' ἐπειδὴ οἱ αἰγινητικοὶ ὄσολοι ἤξιζον πλέον παρὰ τοὺς ἄλλους, ὁ πανούργος ἀπήτει νόμισμα αἰγινητικὸν, ἀποδίδων αὐτὸς ἀττικόν.

Ἐν τῇ Ἀθηναϊκῇ δημοκρατῆῳ ὁ ἰχθυοπόλος ἦτον ὑποκείμενος ἐνεργόν. Ἀπαύστως ἐκρομάζε κατὰ τῆς τυρανίας, ὡς οἱ ἀγοραῖοι ἐν καιρῷ τῆς πρώτης Γαλιλικῆς μεταπολιτεῦσεως ἐφώναζον κατ' ὧν οἱ ἀριστοκράται, τρέχοντες νὰ καταμνησῶσιν εἰς τὰ κοιναῖα τριάκοντα νέας συνωμοσίας καθ' ἐκάστην ἡμέραν. Ὁ Ἀριστοφάνης, ἐχθρὸς τοῦ δημοκρατικοῦ πολιτεύματος, ὡς γνωστὸν, κωμωδῆσας αὐτὸ πάντοτε δι' ὧν ἔγραφε, μᾶς ἔδασε καὶ ζωγραφίαν περιέρχον ἐνὸς δεινολόγου ἰχθυοπόλου, καὶ ἡ σακνὴ αὐτῆ τῆς Ἀθηναϊκῆς ἀγορᾶς εἶναι ἀξία παρατηρήσεως.

Τὸ πρᾶξιθεσθαι καὶ τρώγειν θερμὰ ἦτον δῖον κανὼνας τῆς γαστρονομικῆς δοξασίας, τηρουμένης θρησκευτικῶς ἐν Ἀθῆναις. Φαίνεται δὲ, ὅτι κατὰ παντὸς τοῦ Ἀθηναϊκοῦ πολιτικοῦ καὶ τῶν προῖδων αὐτοῦ, αἱ λεπτότητες τῆς χριστιανείας δὲν ἦσαν ἐκεῖ πολὺ γνωσταί, διότι ἐσυνειθίζετο παρὰ τοῖς συμπόταις νὰ κυριεύωσι πινάκια θερμὰ ἐπὶ τῆς τραπέζης, στεροῦντες οὕτω τοὺς γείτονας, ἐν αὐτοὶ δὲν ἦσαν ἐξίσου ἐπιτέθειοι καὶ ταλμηροί. Οἱ πρόωτοι τῶν λαμαράγων ἐσυνειθίζον νὰ τρώωσι τὰ δειπνα καίοντα, βυθίζοντες συνεχῶς τὰς χεῖρας εἰς θερμὸν ὕδωρ, καὶ οὕτω κεν τρυφίζοντες αὐτὰς ἐποιοῦν ἀναίσθητους πρὸς τὴν θερμότητά. Τέλος δὲ φιλοδωροῦντες ἐπιτηδείως τὸν μάγειρον, ἵποχρέωναν αὐτὸν νὰ φέρῃ τισὸν θερμὰ τὰ φαγητὰ εἰς τὴν τράπεζαν, ὅπως μόνου αὐτοῦ, χάρις εἰς τὴν εἰρημηνὴν προπαρασκευαστικῆν ἀσκήσιν, ἠδύναντο νὰ ὠφεληθῶσιν. Πυθῖλλος, ὁ περιφημώτερος τῶν ἀδδηρχῶν τούτων παρασίτων, εἶχε τὴν γλῶσσαν σκεπασμένην ἀπὸ τεχνικὸν τινα ὄπλισμα, περὶ οὗ λέγει ὁ Ἀθήναιος, ἀλλὰ δὲν ἐνόησαν ἀκριβῶς οἱ σχολιασταί. Πιθανῶς ἡ γλῶσσα ἐλεπιδόθη ἐκ τοῦ θερμοῦ, καὶ ὁ ἀναπερέμνος ὑπὸ τοῦ Ἑλλῆνος συγγραφῆως θόραξ τῆς γλώσσῆς δὲν εἶναι εἰμὴ σκληρῶν αὐτοῦ τοῦ ὄργανου.

Τὰ μῦρα, τὰ ἄνθη, ἡ φιλολογία, ἡ ποιησις, ἡ μουσικὴ συνετέλων εἰς τὸ ποικίλειν τὰς συμποσιακὰς ἡδονὰς τοῦ Ἀθηναίου. Δὲν ἤκουοντο νὰ ἀντιβάλλωσιν εὐφραξίς λόγους καὶ ὠραίας φράσεις, ὡς γίνεται σήμερον, ἀλλὰ ἔπρεπεν ἕκαστος νὰ δώσῃ τὸν ἑρῶνόν του,

δηλαδὴ νὰ ψάλλῃ κατὰ σειρᾶν, ν' ἀπαγγείλῃ, ἢ νὰ ἐπινοήσῃ μῦθόν τινα αἰσώπειον ἢ ἔρωτικόν, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ πλτρήνῃ καὶ αὐτὸς τὸ μερίδιόν του. Ὁ παρᾶσιτος δὲν ἦτον ἀερμανοκέρμνος. Προσθετόν, ὅτι ἔπρεπεν ἕκαστος νὰ πῆ μετὰ γεναιότητος καὶ ἰκανότητος ὕπερανθρωπίνης. Τὸ πίνειν ἑλλημιστι ἦτο παροιμιώδες Ὁ αὐτῆ πρότερος πρὸς ἐχθρὸν ἔλεγχος, ἦτον ἡ λέξις ὕδροποτικῆς. Ὁ βίος του ὄλος εἶναι μονόλογος, ὅπου ἄλλος λόγος δὲν γίνεται, εἰμὴ περὶ πεμμάτων, (λέγει ὁ Κλέων εἰς τὸν πεμματοποιὸν ἐν τινι τοῦ Ἀριστοφάνους κωμῶδιᾳ), ὁ τάφος σου καθ' ἐκάστην ἡμέραν κωμωδεῖ καὶ μετ' ὀλίγον εἰς ἐσχάτην ἀτιμίαν δὲν θέλεις εἶχε ἄλλο πρὸς ὕδωρ. Εἰς ἄλλην κωμῶδιαν τῶν ἐκκλησιάζουσῶν, αἱ γυναῖκες συνελθοῦσαι ἵνα ἐλευθερωθῶσι ἀπὸ τοῦ ἀνδρα, προφέρουσι φρικτὴν κατηγορίαν κατ' ἐκείνων, ὅσοι θελήσωσι νὰ ἐμποδίσωσιν αὐτὰς ἀπὸ τοῦ πίνειν τὸν οἶνον. Οἱ Θεοὶ τῆς Ἑλληνικῆς μυθολογίας ἅπαντες παριστάνονται ὡς μεγάλοι οἰνοπόται, καὶ αὐτοῦ τέλος τοῦ Βάκχου ἐξαιρουμένου, πάντες ἀπὸ Διὸς μέχρι Μώμου ἐλάντρευσον εὐδαίμως αὐτὸ τὸ ποτόν, περὶ οὗ οἱ λατρευταὶ τῶν θεῶν εἶχον τοιοῦτην ἐπιμέλειαν.

Περὶ δὲ τῶν ὡρῶν τοῦ τρώγειν, αὐταὶ πρέπει νὰ τ' ἠμολογήσωμεν, ἦσαν ὑποκείμεναι εἰς τὰ δημόσια ἔργα. Ἐτρωγον ὀλίγον ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας, περιμένοντες τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ἵνα παραδοθῶσιν εἰς τὰς γαστρονομικὰς ἀπολαύσεις, ἐπειδὴ τότε ὁ καθῆς ἡθάνετο ἐκτὴν ἐλευθέριον ὅπως αὐτὸν ἀπὸ τὸ βᾶρος τῶν ἡμερινῶν ἐργασιῶν. Τότε ἤρχοντο τὰ ποικίλα συμπόσια, αἱ λαμπραὶ ἀμηνήσεις, αἱ εὐωχίαι κοσμούμεναι ἐκ πάσης ἐπινοήσεως τῆς ἡδονικῆς φιλοσοφίας. Οἱ Ἀθηναῖοι, ὁμοιάζοντες ἐν πολλοῖς τοῖς νῦν Παρισίους, ἦσαν ὡς αὐτοὺς ἐχθροὶ τῶν ἀπλῶν γευμάτων, τῶν οἰκειτικῶν, ὅπου ὑπὸ τὸ πρόσχημα τῆς οἰκειότητος ἀδικοῦσι τὸν στόμαχον τοῦ προσκαλομένου.

Κατὰ τοῦ οἰκειικοῦ λοιπὸν δειπνοῦ οἱ Ἀθηναῖοι ἀντέθετον τὸ συμφορητὸν δειπνὸν [riqûe-nique], πρὸς τὸ ὅποιον εἶχον μεγάλην κλίσιν. Θέλων ὁ Ἄριστοτέλης ν' ἀποδείξῃ, ὅτι ἡ Κυβέρνησις τῶν πολλῶν ἀξίζει πλέον παρὰ τὴν κυβέρνησιν τῶν ὀλίγων ἢ ἐνὸς ἀνθρώπου, ὑποστηρίζει τὸ ἐπιχειρημὰ του διὰ τινος συνθηεῖας, λησθείσης ἀπὸ τῶν ἐστιατριῶν, ἐπιτέλων ὄμοιος καὶ τὰ καλύτερα συμπόσια εἶναι ἐκεῖνα εἰς τὰ ὅποια ἕκαστος εἰσφέρει τὸ πινάκιόν του. Ἐπειδὴ δὲ ἐστοχάσθησαν οἱ Ἀθηναῖοι, ὅτι τα συμφορητὰ δειπνα εἰς τὰ ὅποια συνήρχοντο πολλοὶ ἦσαν ἐπικίνδυνα εἰς τὴν δημοκρατίαν, δὲν ἀπηνήρυσαν μὲν αὐτὰ, (διότι τοῦτο ἦτο πολὺ βίαιον), ἀλλὰ ἐπροσδιόρισαν τὸν μέγιστον ἀριθμὸν τῶν συμπατῶν εἰς 30. Ὁ δὲ γυναικονόμος, ἀξιωματικὸς ὑπομίσθιος τῆς πόλεως, ἦτον ἐπιφορτισμένος νὰ ἐπαγρυπνῇ εἰς τὴν ἐκτέλεσιν αὐτοῦ τοῦ νόμου, καὶ νὰ ἀπαριθμῇ τὰ μέλη ἐκείνου συμποσίου. Ἐν καιρῷ δὲ τῶν μεγάλων τρυφῶν δειπνῶν δ

οικοδεσπότης ἐκονοποιεῖ εἰς τοὺς συμπότας τὴν συμείων τῶν φρητῶν εἰς ὀρισμένα διασημεῖα, οἱ δὲ μοδικοί ἐξετέλουν ἀρμονίας, καὶ οἱ μίμοι περιστάσεις· Ὁ παράσιτος [εἶδος γελωτοποιῶ ἀναγνωρισμένου, προναυτιούμου], ὁ δαιμολογός, ὁ κλέβς, τρία εἶδη, τὰ ὅποια δὲν πρέπει νὰ συγγεωμετ, ἔχον τὸ ἔργον τοῦ τέρπειν τὴν συντροφίαν. Τὸ συμπόσιον διεξάγει πολὺ καὶ αὐτοῦ ὀλιγάρκειαν δὲν ὑπερχει· φησινται μάλιστα ὅτι οἱ κλέβτοι τῶν συνευθυμούντων ἐπαιτῶροντο μεθυσεμένοι. Τουλίσσιν ὁ Ξυμφῶν, ποιῶν τὸν πανηγυρικὸν τοῦ θιάσμου τοῦ Σουκράτου, ἔφροντιζε νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὡς τι ἀξιοσημειωτὸν χαρακτηριστικὸν καὶ ἀπὸ τῆς μεγάλης ἀρετῆς, ὅτι ὁ μέγας αὐτὸς ἀνὴρ ἔδύνατο μετὰ τὸ συμπόσιον εὖ προσηλάσσει ἀδολήτως. (ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

Ἐπὶ τῶν διατριβῶν τῆς Μελίσσης περὶ τῶν Ἀθηναίων συμπεριφορῶν εἶναι χρεια νὰ σημειώσωμεν, ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἕλληνες ἐν γένει, ὡς καὶ πάντα σχεδὸν τὰ παλαιὰ ἔθνη, ἀσκαυόντες τὸ σῶμα συνεχῶς χερὶν εὐεξίας, ἔρωτισμοῦ καὶ πολεμικῆς ἀρετῆς καὶ ὑπερηφανίας ἦσαν συνήθως ὀλιγαρκεῖς, λιτόβιοι, νηφάλιοι, ἐγκρατεῖς καὶ σώφρονες, μᾶλλον τῶν νεωτέρων ἔθνων, ἐπομένως καὶ ῥωμαϊκότεροι καὶ ἀνδραγαθήτεροι καὶ μεγαλοσωμότεροι ὅπως, καθὼς φαίνεται καὶ ἀπὸ τῶν ἀνάγνωσιν τῶν παλαιῶν συγγραφεῶν καὶ ἀπὸ τῶν φῶσιν αὐτῶν τοῦ προκαταμένου ζυμῆματος.

Εἶναι ἀληθὲς ὅμως, ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ εἰς τινες ἄλλοι λαοὶ τῆς παλαιῆς Ἑλλάδος ἐμπορικὴ πλοῦσια, λεπτότεροι καὶ κυφότεροι ἦσαν παρασιτικῶς πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας πολλὰκις πλέον οἰνοπότοι καὶ κοιλιδούλοι, ὅσοι οὐτὴ ἡ ὑγιεινὴ, οὐτὴ ἡ φιλοσοφία, οὐτὴ οἱ νόμοι, οὐτὴ τὸ συμφέρον τῆς κοινῆς καὶ τοῦ ἀτόμου συγγεωροῦσι ποτὲ. Ἀλλὰ καὶ ὁ πολὺς τῶν Ἀθηναίων λαὸς ἐτρέφετο λιτῶς δι' ὀλίγου, ἀπέχων καὶ ἀπὸ τῆς οἰνοποσίας, ὡς ἀποδείκνυται εὐκόλως ἐκ τῶν παλαιῶν συγγραφεῶν. Ἐν δὲ οἱ παλαιοὶ κομῶσθαι οἱ ἄλλοι συγγραφεῖς ἐκωιδώθησαν ἐπιτήδες διὰ λόγων ὑπερβολικῶν τῆς ἀπορίας οἰνοποσίας ἢ λαίμαργίαν τῶν πλουσίων Ἀθηναίων, λανθάνονται βέβαια οἱ φιλολόγοι, ὅσοι ἐλαφρύνουσι τῆς ὑπερβολῆς ταύτης ὡς συνήθως πράξει τῶν πολλῶν Ἀθηναίων, ἢ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων. Οὕτως οἱ Ἑσπερίαι βέβαιαι καὶ οἱ Ἀρκάδες καὶ οἱ Θηβαῖοι καὶ οἱ Μακεδόνες καὶ ἄλλοι πολλοὶ Ἑλληνικοὶ λαοὶ ἦσαν ἰσχυρομανεῖς, καθὼς οὐδὲ σήμερα, οὕτως ὁ οἶνος ὑπερχει παντοῦ καὶ εἰδαίνωσιν τοσούτου, ὥστε νὰ ἴναι πάντοτε εἰς κοινὴν χεῖρην καὶ κατ'ἀρχαίαν.

Ἄλλ' οἱ νεότεροι Ἑσπερίαι θεσημονύοντες τὸν ἀσκητικὸν χαρακτῆρα τῶν παλαιῶν κοινῶν καὶ ἀσεβητικῶν ἐν ἐπίστασιν εἰς ἐκεῖνος τὰ ὑπερβολικὰ τῶν νεωτέρων, τὰς ἀπορίας τιμῶν οἱ πολλοὶ ὡς ἀνωτέρας, εἰδῶν διὰ πολλὰς νεωτέρας ἐπινοήσεις, πα-

ρανοῦσαι καὶ γενναῖοι καὶ ὀλίγοι περὶ τῶν παλαιῶν Ἑλλήνων λαοῦ, προσημονεῖται αὐτοῦ τὸ ὑπερβολικὸν ἔθνος, δι' ὅσα ἔχει αὐτὸ μεγάλη καὶ ἀσεβητικὴ κτλ., περὶ ἧν λέγομεν καὶ ἄλλοι. Ἄρα ἐπὶ τούτου ῥόντος πρὸς ἀποδείξιν τοῦ ὅτι οἱ παλαιοὶ Ἕλληνοὶ λαοὶ ἦσαν ὑψίστους, ἐπιστότεροι, ὀλιγαρκότεροι, φρασινότεροι καὶ λογικότεροι ὀργανισμένοι καὶ νεωτέρους, νὰ ποιοῦσθαι μόνον, ὅτι ἐκεῖνοι ἐπὶ ἐκείνων ἔχοντες καὶ ἔργον καὶ ἔργον ὄντες ἰκανότεροι καὶ εἰς τὸ ὑπερσεπίσταντα αὐτούς καὶ εἰς τὸ συνκαίρειντα αὐτὰ μετὰ τῶν νεωτέρων. Ἀλλὰ τὰ κοινῶν ἔθνη εἶναι ἄλλης πραγματικῆς εἰδός. Γ.Α.

ΤΡΙΤΗ ΔΕΞΙΩΣΙΣ.

Τινὲς τῶν ἐν Σμύρῃ φρονιῶν Ἀστίνων, τοὺς ὁποίους ἔμελλε, ὡς συμποτικῶν καὶ τιμωρῶν καὶ ἀρχαῖων εἰδικῶν, ὅταν μόνον εἶσι δικαίως πρὸς τοὺς καὶ δὲν μᾶς ἐνοχλῶσι εἰς τὴν θεολογικὴν, παρατηροῦντες εἰς τὴν Μελίσσαν, ἡ δὲ κακῶς ἐπιμαρτυροῦντες τὸ Παπιστικῶς ὡς φανατικῶς μεθολογίαν καὶ μεθολογίας ἄλλοι οἱ Ἰησοῦται, τοὺς ἀποτίουν δικαίως καταδικάζει καὶ ἀπεδείκνυσι ὅλος ὁ κόσμος. 3, ὅτι οἱ Ἑσπερίαι νῆτρον Καλογραφαί δὲν ἐνεργοῦσι προσηλυτικῶν, ἀλλὰ διδασκαλικῶν, θεραπειῶν καὶ ἐλαφροῦν. Ἀπακούεμαν πρὸς ταῦτα δι' ὀλίγων ἀκραιῶν καὶ θετικῶν λόγων.

Ὅταν οἱ Γραικοὶ παραπονῶνται προσβαλλόμενοι ὑπὸ τῶν Παπιστῶν εἰς τὰ καιρότερα καὶ τιμωρῶν, δὲν εἶναι βέβαια οὕτω τὸσον ἀνόητοι, οὕτω τὸσον ἀδικαί, ὥστε νὰ συμπεριλαμβάνουσι εἰς τὴν μομφὴν ταύτην πάντας ἀνεξαρτήτως τοὺς ἀπανταγῶδες ἀποδείξει τῆς Παπιστικῆς Ρωμαίας ἐκκλησίας, μὴ ἔχοντας καθήκον ἐνοχλῶσαι οὕτω ἐκ τῶν τῆς Ἀμερικῆς, οὕτω ἐκ τῶν τῆς Ἰνδικῆς ἢ τῆς Ἑσπερίαι καὶ ἄλλου τίνος τῶν Παπιστῶν. Πολλοὶ Ἀστῖν οἱ τῆς Ἑσπερίαις Ἑσπερίαι καὶ τοῦ Αἰγαίου καὶ τῆς Σμύρνης αὐτῆς, ἀλλῶς σωστόι, χριστιανικοὶ καὶ εὐγενέστεροι ἄνθρωποι, ὅτι μὲν ἀπέδειξαν πολλὰκις δι' ἔργων ἀγάπην, δικαιοσύνην καὶ εὐεργετικὴν διάθεσιν πρὸς τοὺς Γραικοὺς, ἀλλὰ καταδικάζοντες εἰλικρινῶς καὶ τὰς κατ' αἰτῶν γυναικῶν ἀπὸ τοῦ Ἰησοῦτισμοῦ καὶ τοῦ λοιποῦ Παπισμοῦ φανατισμοῦ θεολογικῆς προσβολῆς, ἐπιτόμησαν, ὅτι αἱ αἰσθηματῶν τῆς ἰδίας αὐτῶν ἐκκλησίας τὴν ἀνυπακοῆν καὶ τὸν κλῆρον οὕτως καὶ τοὺς μεγάλους, αὐτῶν ἐκκλησιαστικῶν συγγραφεῖς, ὡς διακρίνοντες ἀλλῶς μετὰ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, καθαρῶν καὶ ἀγνῶν τῶν ἀρχαίων τοῦ χριστιανισμοῦ διδασκαλιῶν ἔπεισαν ἡ Γραικοὶ δὲν ἀγνοῦσιν, ὅτι τοὺς ἰσχυροῦς τῶν Παπιστῶν Ἕλληνας καὶ πρῶτον πάντων τῶν Ἀστίνων Ἰταλιανῶν Γερμανῶν καὶ ἄλλων λαῶν δὲν παρῶνται, μηδὲ κῆρτα δυνάμειον χριστιανίζουσι πλέον, ἐξοικειώσαντες εἰς τὴν ἀσέβειαν καὶ ἀθεΐαν ἀπὸ τῆς δεσποτικῆς καὶ λασθεροῦς ὑπερβολῆς καὶ καταπιέσεως θεολογικῆς τῆς

Παπιστικῆς Ρωμαίας. Μετ' αὐτὸν δὲν προλαμβάνει εἰς τὴν ἀποδείξιν καὶ ἰσοστασιάζοντες, πιθανῶς νῆ τις ἀντιχριστιανικὴ θεολογία θέλει γεμίσει καὶ διέπει τὴν Γαλλίαν. Καὶ ὅπως εἶναι περίεργον καὶ γελωτῶν ἐπαληθείας διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῆς ἀγνοίας, ὅτι ἡ Γαλλία προσπαθεῖται σφαιρῶς θεολογικῶν, ἵνα ἔχη τὸς εὐλογίας τοῦ Ρώμης ἐπισκόπου διὰ τὰ κακῶς νομιζόμενα θεολογικὰ καὶ πολιτικὰ καὶ συμφέροντα, εἰς ὧν σκοπὸν ἀλλάσσεται ἡ δυναστεία Ἀνατολῆς ἀδικῶς καὶ παραλόγως.

Περὶ δὲ τῶν Ἀζαριστῶν, ὅτι σχηματίζουσι καὶ οὕτοι χριστιανὸν τάγμα θεολογικῶν, ἐκ τῶν πολλῶν πολεμικῶν τοῦ Παπισμοῦ ταγμάτων ἱεροκοσμικῶν, ἐπιθετικῶν, σκάνδαλιστικῶν, δὲν ἀγνοῦμεν καὶ τοῦτο, βεβαιώοντες μόνον ἐκ θετικῶν πληροφοριῶν, ὅτι πολλοὶ τῶν Ἰησοῦτι-ῶν, διωκόμενοι ὑπὸ αὐτῶν τῶν Ἀζαριστῶν, ἐδούλοντο μόνον ὄνομα διὰ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, ὡς ὑπηρετοῦντες τὸν αὐτὸν θεῖον σκοπὸν τῆς Ρώμης, καθὼς εἰς τοὺς στρατοὺς κατὰ τὴν χρείαν ὁ ἰσχυρὸς γίνεται παρεμποδιστὴς καὶ οὗτος μηχανικὸς ἢ χωροφυλαξ. Οἱ δὲ τῆς Θεολογικῆς Ἀζαριστικῆς εἶναι Ἰησοῦται ἢ τῶν Ἰησοῦτι-ῶν σύμμετροι καὶ βοηθοὶ προσηλυτισταὶ καὶ οὐδὲν ἄλλο. Εἰς ταῦτα συμφέροντα πάντες ἢ ἀλλῶς φιλοκλίμης καὶ ἀνεξιδρωτικοὶ Ἑσπερίαι. Ἐπειτα μᾶς εἶναι τῆς ἀδιαφόρου, ἢ οἱ Ἰησοῦται ἢ οἱ Ἀζαρισταὶ μᾶς ἐνοχλῶσι διὰ τῶν προσηλυτικῶν βλαπτικῶν καὶ ἀποπληθῶν. Ἡμεῖς τὸν προσηλυτισμὸν ἀπορροῦμεν καὶ τὰ θεολογικὰ σκάνδαλα καταδικάζομεν ἐξ ὅλης ψυχῆς, ὡς πάντη ἀνοήτια εἰς τὸν σοφὸν καὶ χριστιανικὸν κόσμον καὶ εἰς τὸν παράνοτον αἰῶνα, καὶ εἰς τοὺς νόμους τοῦ τόπου τούτου ἐναντιότατα.

Περὶ τῶν Καλογραφεῶν τοῦ ἔθους ἔχομεν πολλὰ νὰ εἰπωμεν, τὰ ὅποια πρέπει ν' ἀφίσωμεν εἰς ἄλλον καιρὸν, ἐὰν ἴναι χρεια νὰ ἐκφράσωμεν καὶ περὶ τούτου περισσότερα. Ἀρκούμεθα ἐπὶ τοῦ παρόντος νὰ ἐρωτήσωμεν. Πόσο; εὐνοεῖσθαι καὶ φιλοκλίμης καὶ γενναῖον Ἀστίνος ἀρνεῖται, ὅτι ἡ ἀπιστολή, ἡ διδασκαλία, τὰ ἱατρικὰ καὶ τὰ ἐλέη καὶ τὰ καλά λόγια τῶν Καλογραφεῶν τούτων καθὼς καὶ τῶν Ἰησοῦτικῶν Χριστῶν καὶ ἄλλων κληρικῶν τοῦ Παπισμοῦ, [καθὼς καὶ τὰ τοῦτοις παρεπόμενα ἄλλα κρύφια καὶ ἀδύτητα μηχανήματα] ἔχουσι ἕνα κοινὸν καὶ πανταπῶς σκοπὸν, τὸν προσηλυτισμὸν; Τὶς ἀρνεῖται ὅτι τὸν προσηλυτισμὸν θερεῖ σήμερον; ὁ Παπισμὸς ὅχι τὸσον ἀπὸ θεολογικῶν πεποθηῶν ἢ ὀπιεία, κατὰ μῆκος μέρους ἔχειται καὶ ἀπὸ τῆς Γαλλίας καὶ ἀπὸ τῆς Ρώμης αὐτῆς, ἀλλὰ διὰ συμφέροντα κοσμικὰ, ἰσχυρὰ, πνευματικὰ, πολλὰκις ἀνεκδήχτα καὶ ἐπινοήματα, ἀνεφερόμενα κακῶς νομιζόμενα καὶ παρεξηγούμενα ἐξ ἀμετανόητης ἢ ἀπειρίας πολιτικῆς ἢ προλήψεων τῆς θρησκευτικῆς ἀνατροφῆς. Δι' ἰσχυροῦς αὐτοῦ, ἀρα συ-

στηθεῖσαι ἐν Ἑλλάδι ἐπὶ γρητῶν διὰ μυρίων μηχανουργικῶν ὑποκριτικῶν νὰ πύσωσι τὸ ἐκεῖ προϋπάρχον Γραικῶν Παρθενωγραφίαν, ἵνα ἔχουσι οὕτω τὴν ἐπὶ τῶν Θεραπειῶν θεολογικὴν διδασκαλίαν, καὶ ταῦτα ἐν ὄψει τοῦ βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Ἄλλαι ὁμοῖαι Καλογραφαί ἐν Σμύρῃ ἀνατρέφουσι λατινικῶς τινὰ ἀρνητὰ κορεστικά Γραικῶν ορθολογίων, ληίζουσι αὐτὰ διὰ παντοίων τρόπων καὶ μέσων, ἀμελοῦντων ἢ ἀδιαφορῶντων τῶν Ὀρθολογίων Σμυρναίων. Ἐχουσι λοιπὸν ἀδικὰ παρὰ τὸν οἱ Γραικοὶ. Γ.Α.

ΠΟΙΚΙΛΙΑ.

Εἰς ἐν τῶν δικαστηρίων τοῦ Νεσδοράκου συνέλη ἐσχάτως τὸ περίεργον τοῦτο. Κύριος τις κατηγορηθεὶς δι' ἐγκλημα, παρουσίασαν ἔγγραφον ἀπολογίαν συνισταμένην ἀπο 600 σελίδας. Ὁ πρόεδρος τοῦ δικαστηρίου ἰδὼν τὴν τερατώδη αὐτὴν Ἰλιάδα, εἶπεν εἰς τὸν κατηγορούμενον ὅτι θα κάμῃ καλύτερα νὰ τὴν σταλῇ ὡς δῶγμα τῆς ἀμερικανικῆς βιομηχανίας εἰς τὴν παγκόσμιον τοῦ Λονδίνου ἐκθεσιν, παρὰ νὰ τὴν ἀναγινώσκῃ ἐξ ἑξέως πρὸς τοὺς δικαστάς. Τῆλ Βυσπ.

—Περὶ ἀερολίθων. Ἐν ἀπὸ τὰ περιεργότερα φαινόμενα, ἃ τινὰ ἀπασχολοῦν τοὺς ἀστρονόμους, εἶναι καὶ οἱ ἀερολίθοι τοῦ ὁποίους ὀνομαζοῦν καὶ ἀστερολίθους μεταωρίτας κτλ. Ὀγκοὶ μεγάλοι ἐκσφενδονιζόμενοι ἀπὸ τὰ ὕψη, προξενουσι φόβον καὶ τριμὸν εἰς τοὺς ἀγμῆναι καὶ δεισιδαίμονας λαοὺς. Τινὲς τῶν ἀστρονόμων, λέγουσι ὅτι οὗτοι εἶναι πέτραι ἐκσφενδονιζόμεναι ἀπὸ τὰ ἠεριστία τῆς Σελήνης. Καὶ ἄλλοι, ὅσοι εἶναι καὶ πιθανότερον, ὅτι εἶναι μικραὶ σελήναι ριπτόμεναι ἀπὸ τὴν ἀπειρον ἐκείνην καὶ πολυπληθεῖς τῶν ἀστερισμῶν σφαιρῶς ἐπὶ τῆς γῆς, ὡσάντις δοκιμάσωσι συντάραξιν τινὰ ὡλοῦσαν αὐτάς εἰς τὴν ἀτμοσφαιραν. Τὸ φαινόμενον τοῦτο συμβαίνει ἀνεξαρτήτως τῶν ἀτμοσφαιρικῶν περιστάσεων, καὶ συνήθως ἐν γαλήνῃ. Ὁ ἀστρονόμος Χλάνης, λέγει, ὅτι οἱ ἀερολίθοι οὗτοι εἶναι μικροὶ πλανῆται διαφεύγοντες τὴν ὄρασιν μας διὰ τῆς μικροτητῆς τῶν, πλανῶμενοι εἰς τὸ ἀγανὲς ἐκεῖνο διάστημα καὶ πίπτοντες ἐνίοτε καὶ ἐπὶ τῆς γῆνιοι σφαιρῆς. Ἐσχάτως ἀπαντήσαμεν εἰς τὰς Ἑσπερίαις εἰσημερίδας ὅτι ἐπὶ τῆς πόλεως Τηλώσσης ἔπετεν λαμπρὸς τις ἀερολίθος καὶ ἐκρηκνῶν τὸ κωδωνοστάσιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἀρμενικῶν. Ἡ ἀκαθάρτεια τῶν ἐπιστημῶν, ἀκούοντα τοῦτο, ἐστειλεν εὐθὺς τρεῖς ἐπιτρόπους διὰ νὰ ἀποδοκίμασιν ἐπιμελῶς τὴν φύσιν τοῦ θαυμαστοῦ τούτου ἀερολίθου οἱ δὲ ἐλθόντες ἤρξιαν τὰς παρατηρήσεις τῶν καὶ ὡς ἐκ τῆς πρώτης ἐρεύνης προέκυψεν ὅτι εἰς τὴν οὐρανίον τοῦτο σῶμα ἐνυπάρχει καὶ μὲν μέρος οὐσία ἀδάμαντος.

—Περὶ θαλάσσης. Το μεγαλύτερον καὶ τερατοδέστερον τῶν θαλασσίων ζῶων εἶναι ἡ φάλαινα καθὼς ἐπὶ τῆς γῆς ἀγοῦν τῶν ἄλλων ἀγρίων ζῶων ὁ Λεων, ἢ τίς τῶν κτηνῶν τοῦ αἰῶνος, ἢ ἡ ἀποπνεύματι-

χουν κυριάρχαι καὶ Βασιλεῖς, τοιοῦτο τρόπος εἰς τὰ ὠκεάνεια καὶ ἀγανῆ πελάγη ἄρχει ἡ φάλινα διὰ τὸ τερατώδες τοῦ οὐχίματός της, καὶ διὰ τὸ τεραστίον τῆς δυνάμεώς της. Τὰ λοιπὰ ζῶα τῶν θαλασσίων ὑδάτων τρέμουν εἰς τὴν θάλαττῃς, τὰ δὲ κύματα βρέμουν ἀπὸ τὸ βῆρος της. Ἡ συνήθης κατοικία της εἶναι ἐπὶ τῶν βορείων θαλασσῶν, διὰ τὸ μὴ ἀναλύεσθαι τὸ λίπος της ἔχει μῆκος ὑπὲρ τῶν τῶν 100 ποδῶν, πλάτος 25. Τινὲς λέγουσιν ὅτι σπανίως τώρα εὐρίσκονται 80 ποδῶν φαλαίνας ὡς ἀλιουμέναι συνελθῶς. Αἱ μεγαλήτεροι ἐξ αὐτῶν, εὐρίσκονται εἰς τὴν Γροελανδίαν. Ἡ ἀλιεὶα τῆς φαλαίνης κατέστη σήμερον ἔργον συνήθες παρὰ τοῖς Βάσκοις καὶ Ὀλλανδοῖς, διὰ τὸ χρήσιμον τοῦ ἐλαίου της, διότι δυνατὴν μίαν φάλινα νὰ δώσῃ ὡς 700 ἠκαδ. ἐλαίου καὶ διαφορά ἄλλα τὸ κρέας της, τρώγεται παρὰ τῶν ἀγρίων, τὰ δὲ λεπτότερα τῶν ὀστέων της χρησιμεύουν ὡς τεττώματα εἰς τὰ φερέματα τῶν κυριῶν κτλ. Πρὸ πολλῶν ἐτῶν ἡ ἀλιεὶα τῆς φαλαίνης κατέστη ἐπικερδοστάτη δια τοὺς εἰς τὰ βόρεια κλίματα κατοικοῦντας λαοὺς. Κατὰ τὸ 1826. 40=50 πλοῖα μιᾶς συντροφίας ἀσχολούμενα ἐτησίως εἰς αὐτὰς τὰς θαλάσσις ἔφερον φορτία ἀξίας 14, 655, 000 λιτρ. στερ. Ἄλλοτε ἐν ἐκτάσει θέλομεν αναφέρει τὰ καπιώδες τοῦ τρόπου της καὶ τὸ ἐπικύνδινον τῆς ἀλιεῖας.

—Τὰ καλὰ ἔργα τῶν ὁμογενῶν. Ο Τελέγραφος τοῦ Βασπόρου ἐρονέεται ἐκ τῆς Μολδαυικῆς ἐφημερίδος Ζιμβρούλ τὸ ἐξῆς. «Εἰς τὸ πρῶστοιον τῆς μητροπόλεως Ταταρέτζ, ὑπὸ τῶν πτωχῶν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατοικοῦμενον, ἀναγέρουσι ο φιλόμνημος λογοθέτης Δημήτριος Καντακουζίνος [Πατριάρχης] καὶ ἡ σύζυγος αὐτοῦ κυρία Πουλχερία, γένος βελδιμῶν, μέγα Νασσοκομίον, τὸ ὅποιον ὡς ἐκ τῆς κατασκευῆς τῆς κομψότητος καὶ τῆς ἐκτασεὶς του φαίνεται ὅτι θέλει εἶσθε τὸ πρῶτιστον τῶν ἐν Μολδαβίᾳ. θέλει δὲ περιέχει 100 κλίνας ἐντὸς 10 αἰουσῶν, τῶν ὁποίων αἱ μὲν πέντε θέλουσι ἀποτελεῖ τὸ κατώγειον τοῦ οἰκοδομήματος πάτωμα, συνεχόμενα πρὸς μέγαν αὐλῶνα φωτερῶν καὶ εὐάερων, αἱ δὲ ἄλλαι πέντε τὸ πρῶτον πάτωμα, ἐκτὸς κομψοῦ καὶ ἀξιολόγου παρακλησίου τὸ οἰκοδόμημα θέλει ἔχει μῆκος μὲν 102 ποδῶν, πλάτος δὲ 54 τοῦτον εἰπεῖν τὸ ἅλлон 118 τετραγωνικῶν ποδῶν, παρεκτὸς περιοχῆς συμπληρωτέης 540 ποδῶν ἐκτασιν. τὸ δὲ πρόσωπον θέλει κατασκευασθῆ κατὰ τὴν Βοζαντινὴν τάξιν ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ ἀρχιτέκτονος Κ. Χορτζ.»

Καὶ ὁ ἐν Βοκίλᾳ διατρέθων φιλόμνημος καὶ τιμιότατος Κ. Γ. Λεμονῆ Λεβίδης, προσήνεγκεν δῶρον εἰς τὸ τῆς Μιτωλήνης Γυμνάσιον 501 χρυσᾶ εἰκοσάρια, τοιαῦται πράξεις τιμῶσι μεγάλως τοὺς σκοποὺς τῶν φίλων τούτων τῆς ἀνθρωπότητος, καὶ δίδωσι ἱκανὰ διδόμενα πρὸς ὑποστήρηξιν τῶν κοινῶν καλῶν.

N. K.

ΠΟΙΗΣΙΣ.

ΑΙ ΑΠΑΡΧΑΙ ΤΟΥ ΕΑΡΟΣ

Τὸ ἔαρ πάλιν ἔφθασεν μετ' ἀφθονία του δῶρα.
Ὡ! ἔφθασε τῶν τέρψεων καὶ καλλονῶν ἡ ὥρα,
Ἥτις καὶ πάλιν ἤρχισεν τὰ δάση νὰ στολιζῆ.

Καὶ δῶρα νὰ σκορπίζῃ

Αἱ αὔραι περιπέουσαι γλυκείας τέρψεις φέρουν,
Τὸ βραδύ εἰς τὸν ῥύακα τὸν βέοντα μαρμαίρουν
Αἱ ἐξαστράπτουσαι λαμπρῶς ἀκτίνες τῆς Σελήνης,
Καὶ οὔσαι πλήρεις καλλονῶν καὶ θελκτικῆς γαλήνης.
Τὰ μελωδοῦντα τὴν αὐγὴν πτηνὰ ἀς ἐρωτήσουν

Καὶ ἂ, το μαρτυρήσουν.

Λοιπὸν τῷ ὄντι γλυκερά, βουνά καὶ πεδιάδες
Ὅτι τὴν νύκτα αἱ λαμπραὶ τοῦ οὐρανοῦ Πλειάδες,
Νὰ πέμπουν ἤρχισαν ἐτὴν γῆν τὰς λάμψεις των γλυκείας

Καὶ φωτινάς κ' εὐδίης.

Ὡ ἄστρον παύουσι τὸ πρῶτ' αἱ λάμψεις τοῦ φωτός σου
Μόνον ψεκάδας σπανιᾶς ἐπὶ τῆς γλῶσῃ δρόσου,
Ὅμοιᾶς ρενθιθεῖδος ὠραίου μαργαρίτου...
Τὸ δὲ πτηνὸν μετα φωνῶν καὶ ἀσματος ἀρρήτου,
Καθήμενον εἰς τὸν κορμὸν τοῦ ἀνθους ὕψου βάλλει

Τὰ ἀσματὰ του ψάλλει.

Προχθὲς ἐνῷ ἀνέβαινα εἰς τοῦ βουνοῦ τὴν ῥάχην,
Κ' ἐπάτουν με τοὺς πόδας μου τὴν τρυφεραν μαλαχχην,
Ἡ γῆ διέδιδε ὀσμὴν ὠραίνην καὶ γλυκείαν

Μὲ τῶσιν εὐωδίαν.

Κ' εἰς ἓνα τότε ῥύακα ἐκεί παραλαθήσας
Χρυσᾶ δὲ νύξη ἄφινεν ὁ ἥλιος ὁ δύσας,
Τὸν οὐρανὸν ἠτένιζα μετ' ἀπληστόν μου ὄμα,
Κι αὐτὸ ἦτον ἀκίνητον σ' τὸ κυανοῦν του χροῶμο.
Τὸτ' ἔδλεπα τοὺς γερανούς νὰ φέρουν ε' τοὺς λειμῶνας
Τὰς μαύρας γελιδόνας.

Μηνύτριαι τοῦ ἔαρος αἱ γελιδόνες εἶναι.
Μὲ ἀνῆ ἐστολισθήσαν τῶν κήπων αἱ μωρίναι.
Χιτῶνα καταπράσινον ἡ γῆ περιεβλήθη

Μὲ χάριν ἐνεδύθη.

Κατέπαυσαν οἱ ἕτεροι τὰ δῶρα τοῦ χρισμῶνος
Καὶ τώρα μόνον τ' ἄσματὰ τῆς λαλοῦ ἀηδῶνος
Ἰπάρχουσι ἀντὶ βροντῶν, χιόνων καὶ στρουβίλων,
Καὶ τῶν δεινῶν ἢ σκιᾶ αὐτῶν τῶν διασφύλλων.
Τοῦ καταράκτου τὸ νερὸν αὐτὸ ποῦ καταβαίνει

Καὶ φύγει καὶ παγαίνει...

Ἀρχίσατε νὰ ψάλλετε πτηνὰ τὰ ἀσματὰ σας,
Τὴν φύσιν νὰ εὐφρανέτε μετὰ τὸ κελάδημα σας.
Καθήμενα ἐπὶ τρυφῶν καὶ εὐβαλῶν δεινῶνων,

Κ' ἐν μέσῳ τῶν λειμῶνων.

Ἰδοὺ ἡ φύσις χαίρουσα τὸ πένθιμον ἔφινει,
Δῶρα σκορπίζουσα ἀφειδῶς τὸ πᾶν καταλημπρύνει
Δὲν φέρει τέρψεις τ' οὐρανοῦ ἢ πάναγνος Σελήνης;
Σ' τὰ τῆς θαλάσσης κύματα δὲν φαίνεται γαλήνης;
Λοιπὸν καὶ σεῖς ἄρχισατε, πτηνὰ, νὰ κελαδέτε

Τὸν Πλάστον νὰ ὑμῶντε!

Ἐν Σμόρνῃ. Μάρτιος 1851.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΚΑΤΡΕΒΑΣ

[ἐκ τοῦ Τηλεγρ. τοῦ Βασπόρου]